6 Årg. JANUARI 1901. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以植

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Innehåll:

Busken, som brann, men icke blef förstörd. — Missionshemmets invigning. — Utdrag ur bref från Dr Griffith John. — Återblick på år 1900. — Från vårt arbetsdistrikt. — Bref från C. H. Tjäder och Maria Pettersson. — Notiser. Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Busken, som brann, men icke blef förtärd.

Räddad ur Nilflodens vågor upptogs Moses vid Faraos hof. Här blef han undervisad i egyptiernas visdom och kallad för Faraos dotterson. Så fick han en dag bevittna, hurusom en egyptier slog ihjäl en ebré, och full af nitälskan för sina landsmäns öde tog han genast en blodig hämd på Egyptiern.

Väl hade Moses, till följd af den ställning han innehade, kunnat undgå allt straff för sitt brott, men fruktan grep honom. Han flydde till Midians land på den Sinaitiska halfön, »vägrade att kallas Faraos dotterson, och ville hellre lida misshandling med Guds folk, än till en tid hafva lust i synden.»

Under sin frivilliga fångenskap i Midians land, blef han väl upptagen af presten Jetro, gift med dennes dotter och sysselsatte sig med att valla får i 40 år.

Utan tvifvel tänkte han ofta med vemod på sina förtryckta bröder och undrade, när befrielsens timme för dem skulle slå. Och så var tiden inne! Gud tänkte på Moses. Han var det af Herren utkorade och beredda redskapet. Först måste han genom en bild gifva honom en lärdom om hans egen svaghet och hemligheten af hans bestående, en djup och varaktig lärdom.

»Och en Herrens engel syntes honom uti en eldslåga midt utur en törnbuske. Och han såg, att busken brann af elden, men busken blef icke förtärd.»

»Förbundets Engel», »enfödde Sonen» uppenbarade sig här för Moses.

»Busken brann af elden, men busken blef icke förtärd.»

Hvilken sammanblandning! Det svaga bredvid det starka, den hungriga elden och likväl busken oförstörd!

Och Moses sade: »Jag vill gå tillbaka och se denna stora syn». Men då hördes en röst — Herrens röst — »Kom icke nära härintill! Drag dina skor af dina fötter! Ty rummet, där du står, är en helig mark.» Med helig vördnad måste Moses nalkas Herren, såsom englarne skyla sina ansikten inför honom, och med Jakob i Betel måste han utbrista: »Visserligen är Herren på detta rum, och jag visste det icke.»

Så böra ock vi, då vi betrakta gudomliga ting, nalkas med helig vördnad, taga skorna af våra fötter, afkläda oss alla förmätna invändningar vid ting, som äro oss för höga.

»Herrens fruktan är vishetens begynnelse.»

Hvad var nu hemligheten af den syn, Moses såg?

Det, som Moses bäst behöfde. Guds kyrka i Egypten var likt törnbusken i elden, förföljd, i lågor, svag, men *Herren var midt ibland dem, och de skulle bevaras,*

Men detta är ock en bild af Kristi församling i alla tider — alltid i eld, i nöd, i strid och pröfningar. »I verlden hafven I tvång». I verldens ögon likt törnbusken, något svagt, uselt, föraktligt, som skulle rödjas ur vägen. Ofta har en eld blifvit upptänd, och dock finnes den kvar och vid lif.

Så med ebréerna, men »ju mer man betungade dem, desto mer förökades de». Så ock med kyrkan i nya testamentet, fåtalig, svag, värnlös. »Och samma dag vardt en stor förföljelse mot församlingen i Jerusalem... Men de förskingrade gingo nu omkring och förkunnade evangelii ord.» Apg 8. Busken blef ej förtärd, dess grenar ej skadade. De förföljelser, som under de tre första århundradena öfvergingo den kristna församlingen, förmådde ej att förtära busken. De, som antändt elden, hafva gått all verldens väg, men busken står kvar. Sedermera, då konungar och kejsare böjt sig för Nazareén, har församlingen likväl alltid förblifvit »en liten hjord», ofta skenbart nedgjord, men dock alltid den segrande.

Och se vi på missionen och de förföljelsens stormar densamma haft att utstå, huru mäktigt uppenbarar sig icke Herren som den starke hjälparen. ÖfverMadagaskar, Japan och Afrika hafva de vreda böljorna slagit och skummet stänkt icke blott för några dagar och månader, nej, under flera år.

Har missionen gått under? Nej, den har slagit ut och blomstrat som aldrig tillförne.

Hvaraf kommer då detta sig? Likt Moses utropa vi: »Jag vill gå tillbaka och bese denna stora syn!»

Hvaraf kommer det sig, att det aldrig fattats Kristi bekännare, och att alltid en hemlig makt insatt den ena länken efter den andra i den gyllene kedjan? Svar:

»Herrens Engel är uti lågan».

»Gud är vår tillflykt och starkhet, en hjälp i bedröfvelserna väl beprövad.»

Så rasar också förföljelsens storm i Kina. Stormen hviner, och lågan brinner, men likt fordom en gång den buske, Moses såg, skall missionen icke varda förtärd. *»Herrens Engel är uti lågan.»*

Dagar komma och dagar gå. Ett nytt år har inträdt med nya tillfällen att sprida kunskap om och arbeta för missionen. Må vår tro och vår kärlek hålla profvet!

»Om du ginge igenom vatten, är jag med dig, och igenom strömmar, skulle de ej dränka dig. Om du ginge genom eld, skulle du inte svedjas och lågan icke bränna dig. Ty jag är Herren, din Gud, den helige i Israel, din Frälsare». Esaias 43: 2, 3.

Missionshemmets invigning.

Den 8:e dec. samlades en skara missionsvänner — omkring 80 personer — från Stockholm och Sundbyberg till en liten invigningsfest på Dufvebol. Missionshemmet, det af Gud gifna hemmet, skulle näml. invigas. Vid framkomsten bjödos vännerna på en kopp kaffe eller té i öfre våningen, hvilket dracks under hjärtligt samspråk och glädje, »ty Gud hade gladt dem med en stor glädje» Neh. 12: 43.

Därefter samlades man i matsalen och de omkringliggande rummen i nedre våningen till en bönestund, som inleddes af sekreteraren med några bibelord, hvilka alla handlade om *Guds trofasthet* (5 Mos. 7: 9; Jos. 23: 14; Ps. 89: 3, 9, 34; 98: 3; Es. 33: 6; 1 Kor. 1: 9; 2 Tess. 3: 3).

Herr *A. F. Tiselius* talade sedan om *hvilan i Gud* med Ps. 91: 1 såsom utgångspunkt.

Missionär *August Berg* uppehöll sig vid Guds befallning till Abraham att offra Isak och gjorde några tillämpningar på missionen; herr *J. Rinman* talade om det inre sammanhanget mellan Ps. 121—126, och ordföranden uttalade den önskan, att detta missionshem måtte blifva ett *bönens hem*, ett *fridens hem* och ett *kärlekens hem*, hvarifrån rik välsignelse måtte utgå till när och fjärran. Äfven ett par andra bröder yttrade några hjärtliga ord. Högtidsstunden, ty en sådan var det verkligen, afslöts med ett bönemöte.

* * *

Om missionshemmets tillkomst lämnades följande berättelse. För omkring 2 år sedan i aug. hade en af bröderna i kommitteén känt en inre maning att göra något, för att missionen skulle få ett litet missionshem. Närmaste anledningen därtill var dels tanken på huru svårt missionärerna hafva det, då de komma hem och ej hafva någonstädes att bo och ingenting till bosättning och dels behofvet af att få en plats, där kandidater kunde bo, under den tid de underginge pröfning. Till en början ville emellertid ifrågavarande broder ej följa maningen utan sökte slå bort alla tankar på ett hem, men Herrens kallelse till verket kom slutligen så bestämd och tydlig, att det ej fanns någon annan utväg än att lyda och handla tvärt emot hvad som varit behagligt för kött och blod. Därefter lades saken fram för Gud i mycken bön och åkallan. Efter en tid meddelades den för en missionsvän, som uppmuntrade till verket och lofvade 1,000 kr. En annan intresserades, och han lofvade äfven 1,000 kr. Några lofvade 500 kr. hvar, och andra lofvade mindre summor. Den första gåfvan kom in den 12 okt. 1898.

I början af jan. 1899 gjorde Herren följande löfte så dyrbart för sin ringe tjänare: »*Så säger Herren, som ock gör, hvad han säger, som bereder och verkställer det och hvilkens namn är Herren: Ropa till mig, så vill jag svara dig och kungöra för dig stora och förborgade ting, hvilka du icke har känt.*» Detta språk ringde dag efter dag i hjärtat, och det var så ljufligt att ropa, ja, det var omöjligt att låta bli. Det var af Guds Ande så gifvet detta ord, att det gaf en sådan tröst och ett godt hopp. Herren höll ord. Han *svarade*, ty följande vecka erhöllos löften på mellan 4 och 5,000 kr. till hemmet, och däraf hade en vän lofvat 3,000 kr.

Till i aug. detta år hade inkommit och lofvats tillsammans 13,000 kr., och i samma månad blef det ifrågasatt att köpa detta hus, som vi då fingo anvisning på genom en missionsvän. Sedan en fackman undersökt huset, som han fann vara godt och priset ej för högt, sammanträdde kommitteén för att besluta, huruvida huset skulle köpas eller ej. Det skulle kosta 20,000 kronor, och vi hade endast 13,000 kr. för ändamålet. Uppstod så frågan, om vi hade rättighet att besluta oss för köp, då ej medel till husets betalande fanns. Sv. Missionen i Kina har näml. för princip att ej sätta sig i skuld. Vi enades om att, om vi kunde handla i tro, väntande, att Herren skulle gifva de resterande medlen till den dag, då huset skulle betalas, fingo vi köpa det. Under rådplägningen kände vi oss uppmuntrade att lita på Gud. Han hade hulpit oss så många gånger. Så föllo vi ned på våra knän och bådo Herren gifva, hvad som behöfdes. Intet upprop skulle göras. Under bönen var Herren så nära, och vi kände oss så vederkvickta. Så skildes vi åt. Sedan bröderna gått, telefonerade den broder, hos hvilken sammanträdet hölls, till en missionsvän och meddelade om det beslut, bröderna fattat angående husköpet, och erhöll då löfte om 4,000 kr. till hemmet. Hvilken härlig bönhörelse! Hvilken glädje! Hvilket tack till Gud! Den glada nyheten skulle naturligtvis meddelas bröderna, men ingen af dem hade ännu hunnit hem från sammanträdet, och tiden kändes lång, innan de kunde deltaga i glädjen. Äfven åt en missionsvän, som uppehöll sig i landsorten, anförtroddes saken, dock icke med uppsåt att erhålla något för hemmet, — hon hade gifvit så rikligen till missionen förut, att all tanke därpå måste vara utesluten — utan för att glädja henne, att Herren hulpit så långt. Herren måtte dock hafva manat henne att gifva äfven till hemmet, ty vid sin återkomst till Stockholm lämnade hon 1,000 kr. och en hennes släkting, som hon intresserat, gaf äfven en summa till hemmet. Just vid denna tid kom ock ett bref från onämnd gifvare, innehållande dessa ord: »Herren bevakar de frommas steg» och 1,000 kronor, hvaraf hälften skulle vara till missionshemmet. —Flera andra glada gifvare har Herren uppväckt. Han känner dem alla. Han välsigne och löne dem!

Den 12:te oktober kunde vi betala hela köpesumman, 3 dagar innan vi enligt aftal voro pliktiga att göra det. Äfven uppsättningen har Herren gifvit, så att vi kunna ej annat än öfverflöda af tack och lof till den *trofaste Guden*. Det har varit rörande att se, med hvilken beredvillighet vännerna bidragit med hvad de kunnat. Den ene har gifvit ett och den andra ett annat. Jönköpingsvännerna hafva gifvit gardiner till hemmet, Mariestadsvännerna hafva stickat täcken, Malmö-vännerna hafva gifvit möbler till ett rum, och vännerna i Stockholm ha låtit sin kärlek öfverflöda. För allt vare Herren prisad! Men en tilldragelse i samband med uppsättningen får ej förbigås, ty den är ett så härligt svar på bön. Kommitteéns ombudsman hade beställt sängkläder, rullgardiner och möbler till hemmet, men medel att betala dessa beställningar med fattades. Visserligen voro räkningarna ännu icke komna, men de kunde väntas endera dagen. Under flera dagar hade detta känts såsom en tung börda och ofta, ofta framkallat innerliga bönerop till Herren, att han i sin barmhärtighet ville hålla ut och gifva, hvad som ännu fattades. Så kom en vän från landsorten på besök. En dag frågade han, huru det gick med missionshemmet, och han erhöll då en sammandragen berättelse, huru Herren hulpit. Vid dess slut tog han upp 500 kronor, som han lämnade för hemmet, och med dessa medel följde en sådan ström af välsignelse och glädje, att det icke kan beskrifvas. På kvällen samma dag kom en räkning på 340 kr. Med hvad som förut fanns kunde allt betalas och därjämte 4 dussin tältstolar köpas.

Herre, min Gud är du. Jag vill prisa dig, jag vill lofsjunga ditt namn, ty du har gjort under, dina rådslag från fordom äro sannfärdiga och trofasta.

Utdrag ur bref från D:r Griffith John.*

Till utgifvarna af »The North China Daily News».

Tvifvelsutan hafva några af de kinesiska kristna affallit under de nuvarande bekymmersamma tiderna, men jag har god anledning vara förvissad, att många, om icke de flesta af dessa, ståndaktigt hafva motstått stormen. Icke få af dem hafva hellre lidit förlusten af allt än förnekat sin tro på Kristus. Till och med bland de odöpta proselyterna hafva många bevisat verkligheten af sin bekännelse genom att, trots all förföljelse, fasthålla sin tro.

Församlingen i Kina har genomgått en verklig pröfvotid, men jag tror förvisso, att som en följd af denna förfärliga pröfning vi skola få se en starkare och renare församling än förut uppväxa och en församling särskildt rustad för att bära vittnesbörd. Kineserna hafva betraktat de kristna såsom fega stackare. Det skall blifva dem svårt att göra detta i ljuset af de härliga bevis, som de omvända nu hafva gifvit på sin fullkomliga uppriktighet och storartade hängifvenhet. Missionärer tillfrågas ofta af sina landsmän, om det finnes några verkligt omvända i Kina. Jag kan ej fatta, huru denna fråga vidare kan upprepas af någon, som gör det minsta anspråk på förstånd och uppriktighet med afseende på de fakta, som röra missionen i Kina. Vi veta, att hundratals omvända hafva hellre utstått lidande och död, än de hafva affallit. Ja, Kinas kyrka kan idag stå upp såsom ett vittne inför hela världen, både den kristna och hedniska, och säga: »Må hädanefter ingen göra mig bekymmer, ty jag bär på min kropp Herrens Jesu märken».

Sekreteraren för ett af de största missionssällskapen skrifver till mig och berättar, att en person nyss varit hos honom för att fråga, om det icke vore hans tanke, att de svåra förhållandena i Kina skulle förhindra missionsarbetets upptagande under en mycket lång tid; och min vän anmärker, att det verkligen ser ut, som om många människor hade den uppfattningen, att regeringen skulle komma att förbjuda missionärerna att återvända till det inre af Kina. När jag läste detta, föreföll det mig, som om ganska många där hemma höllo på att förlora förståndet. Jag förmodar, att »de många människor», som min vän talar om, äro kristna och missionsvänner. Sannolikt tycka de, att offret af några hundra lif för Kristi skull är ett för stort kraf på den kristna kyrkan. Hvad säga de om de tusentals lif, som just nu hafva offrats i Syd-Afrika för vår drottning och vårt rike! Hvad vore den kristna kyrkan i Europa utan sina martyrer? Var det att vänta, att Kinas evangelisering skulle kunna fullbordas utan korset och törnekronan?

Skola missionärerna återupptaga sitt arbete? Naturligtvis skola de återupptaga det, och de skola göra det med så litet uppskof som möjligt. Jag hoppas, att inom en ganska kort tid de flesta missionsstationer åter skola vara besatta och arbetet i full gång.

Det finnes icke en köpman i Kina, som talar om att de nuvarande oroligheterna sannolikt torde komma att förhindra handelns återupptagande. Tänk om regeringen skulle gripa in och förbjuda köpmännen inträde i Kina! Den saken är alltför orimlig för att kunna tänkas! Låt mig säga dem, som kritisera oss, att vi, missionärer, icke hafva någon tanke på att draga oss från Kina, och att det icke finnes någon regering i världen, som skall utestänga oss.

Att hålla missionärerna borta från Kina skulle dessutom vara att beröfva Kina dess bästa vänner och att lämna dess folk åt synd och fördärf. Hvad är väl Kinas största behof? Tillåt mig att besvara denna fråga med samma ord, som jag använde i edra spalter för nära tio år sedan. »Kinas stora behof i dag är en lefvande religion, icke en religion, som människorna kunna förbättra, utan en religion, som kan förbättra, förvandla människorna. Kineserna behöfva en himmelsk kraft, som ingjuter nytt moraliskt och andligt lif i nationen, en mäktig kraft, som kan förvandla dem i deras innersta varelse, en gudomlig inspiration, som inom dem skapar längtan efter helighet och odödlighet. Med andra ord, hvad de behöfva är Jesu Kristi evangelium. Jag kan icke se något hopp för Kina annat än i kristendomen. Det finnes icke någon kraft i de religiösa systemena i Kina, hvilken kan frambringa en helig och sann karaktär. Kina kan icke fortskrida på den sanna utvecklingens väg utan att en fullständig förändring äger rum i folkets religiösa lif. Det är endast Kristus, som kan införa den kinesiska pånyttfödelsens härliga morgongryning, åstadkomma en ny födelse hos en mäktig nation till frihet och rättfärdighet och till en ständigt utvidgad civilisation. Som vi missionärer i vårt innersta hjärta känna sanningen af detta, hafva vi kommit till Kina att predika Kristus, för somliga en stötesten och för andra dårskap, men för de kallade Kristus, Guds kraft och Guds visdom.»

Jag vill bedja alla missionsarbetare i Kina att för Kinas bästas skull fatta mod. Jag tror fullt och fast, att ett nytt Kina skall uppstå, och att den kamp, landet nu går igenom, endast är födslosmärtan, som föregår en ny födelse. Det förfärliga eld- och blodsdop, hvarmed den kristna kinesiska församlingen nu döpes, skall icke vara förgäfves. Det nya Kina kommer att blifva olika det gamla. Det kommer att törsta efter västerländsk vetenskap, västerländska metoder och västerländska förbättringar af alla slag. Kejsardömet kommer såsom aldrig förr att öppna sig för handel och civilisation. Grufvor skola upptagas och landet genomskäras af järnvägar och landsvägar. Och framför allt skola hittills stängda dörrar vidt öppnas för evangelium, och folkets hjärtan skola vara mera beredda än någonsin att mottaga sanningen, såsom den är i Jesus. Vi lefva i gryningen till en ny dag, en ljusare dag än Kinas folk någonsin skådat. Det har nu varit en mörk stund, men den mörkaste stunden föregår just dagningen. De nuvarande oroligheterna skola snart gå öfver och behofvet af missionärer bli större än någonsin. Kina skall snart vara beredt för de missionerande församlingarnas arbete. Men skola väl församlingarna i hemlandet vara färdiga för Kina? Detta är just den fråga, som oroar mig, då jag tänker på framtidens Kina.

Hankow 17:de okt. 1900.

* Tillhör Londonmissionen och utgick till Kina 1855.

Återblick på 1900.

Händelserna i Kina under sommaren ha gjort det gångna året till det märkligaste året i Kina missionens historia.

Nästan öfver hela landet och särskildt inom vårt eget distrikt emotsågs vid årets början framtiden med gladt mod. Nyårsaftonen och nyårsdagen var jag själf ute på landet och talade Guds ord i en liten församling och kom hem vederkvickt och uppmuntrad utaf hvad jag sett af Guds verk bland de troende. Vårmötena voro talrikare besökta än någonsin, och församlingarna visade mera intresse i Guds ord och frågor rörande församlingarnes stadgande och tillväxt än förut. Flera kunde vid dessa möten genom dopet upptagas i församlingarna än vid något föregående tillfälle. Ja, allt tydde på att öknen begynt att blomstra, och att regnskurar af välsignelse voro på väg att falla.

Men stormvinden kom och bröt ned Herrens plantering. »Boxare» hade en tid farit fram emot infödda kristna i närgränsande och i vår provins, men vi anade ingen verklig fara, då några af bröderna blefvo uppkallade till mandarinerna i Üin-ch'eng. Dessa omtalade för bröderna händelserna i Tientsin i kinesisk öfversättning, d. v. s. så, att kineserna segrat i kriget mot utländingarna. Om några missionärers mord sades intet. Vi fingo dock veta, att vi förklarats »fågelfria», och ifriga uppmaningar till oss att ofördröjligen afresa läto oss förstå, att mera händt, än mandarinerna ville låta komma i dagen. Sv. M. i Kina hade då på fältet 22 missionärer (6 barn icke inberäknade). Dessutom arbetade i förening med oss 5 norska och 1 finsk syster. Att vi alla oskadade kommo genom fiendeland till kusten, är ett stort under, hvarför vi innerligt tacka vår Fader i himmelen.

I slutet af juni utbröt stormen och först öfver utländingarna i Pao-Ting-fu. Missionärerna där mördades alla på grymt sätt. Boxarne, som redan spridt sig till omkringliggande trakter, togo detta som signalen, och nu jagades och förföljdes utländingarna (missionärerna) och deras vänner (de kristna och tjänarne) såsom om de varit vilda djur. De katolska missionärerna, som i allmänhet voro försedda med vapen och bodde i samhällen, omgifna med goda murar, förskansade sig därinom med sina anhängare. Många af dem ha kunnat hålla stånd, tills dess de utländska trupperna kommo med befrielsen. De protestantiska missionärer däremot, som ej lyckats fly från det af boxarne besatta området eller gömma sig bland bergen, ha nästan utan undantag fallit offer för raseriet mot utländingarna. Så har flertalet af missionärerna i »Kristna och Missionsalliansen» (ledare A. B. Simpson, Newyork), hvars distrikt ligger nordväst om Peking, blifvit mördade (man måste ju antaga detta, då efter så lång tids förlopp ingen utaf dem afhörts) liksom de få medlemmarna i Svenska Mongolmissionen. Längre västerut mördades alla Helgelseförbundets missionärer, då de voro samlade till konferens. Den 2 juli mördades de två missionärerna, tillhörande Kina Inlandmissionen (C. I. M.) i Hsiao-I. Den 9 juli föröfvades massackern mot omkring 41 protestantiska (hörande till C. I. M., Engelska baptistmiss. & Pigottska missionen) och 10 katolska missionärer i Tai-Üen-fu. Den 16 juli släpades ett sällskap på 7 fullvuxna och ett barn (C. I. M.) till Gula floden, en dryg dagsresa från våra stationer, Hancheng och I-Shï, och nedgjordes där. Den 22 juli dödades 8 fullvuxna missionärer och deras 3 barn under ett lokalt uppror i provinsen Chê-kiang. Den 14 augusti skötos 7 missionärer (American Board & C. I. M.) under sin flykt från Fen-Cheo-fu. Den 30 augusti dödades våra käraste grannar, familjen Kay, (C. I. M.) i K'ü-u. Martyrernas antal var ännu icke fullt. I medlet af september föllo såsom offer missionärerna i Jo-Jang, Ta-Ning och Si-Cheo, 8 personer. Andra ha fått gifva sina lif under flykten mot kusten, och andra åter ha dukat under i följd af utståndna lidanden och försakelser. Äfven de infödda kristnas lidanden äro hjärtslitande. Flera hundratal af dem stå nu bland martyrernas skara.

Hvad skola vi nu säga om allt detta? Kära vänner, låt oss ännu en tid gifva oss till tåls, lägga vår mun i stoftet och bekänna inför Gud vår egen ovärdighet till de välgärningar, han slösat och slösar på oss. Låt oss oryggligt hålla fast vid ett: »Guds väg är ostrafflig» Ps. 18: 31. En gång skola alla hvarför få sitt härliga svar och mångas klagan vändas i jubel och tacksägelse.

Svenska Missionen i Kina har särskildt anledning att tacka Herren. Ej blott ha missionärerna räddats från förföljaren, utan äfven de infödda kristna ha bevarats för mord och brand. Vi kunna tänka oss de kristnas glädje och tacksamhet till Gud, då de dagligen hörde om våldsdåden mot de kristna norrut och huru faran kom allt närmare, men så fingo se, huru han hejdade fienderna, så att säga på tröskeln till deras egna hem. Någon bättre jul- och nyårsgåfva kunde vi ej få, än underrättelsen om att våra kristna derute skonats till lif och egendom. Då en gång fred blir sluten och det blir oss möjligt att återvända, skola vi helt säkert få se våra vänner, som hållit sig till Herren, luttrade och renade och mera dugliga i Herrens tjänst.

Vinnes detta, så har ju församlingen allt skäl att säga, att äfven det gångna året varit ett nådeligt Herrens år.

Den 2 januari 1901.

L. H. Linder.

Från vårt arbetsdistrikt.

I det sista brefvet från vår trogne Chang Chï-Heng berättades, att det vid dödsstraff var de kristna förbjudet att meddela sig med utländingarna. Detta är skälet, hvarför vi så länge fått vänta på underrättelser från »de våra». Vi längtade att få taga del i deras lidanden och att få ny anledning att prisa Gud för hans nåd uppenbarad bland de trogna. Men vi ha länge sväfvat i okunnighet om de kristnas öden.

Till julen har åter ett bref hitkommit från Chang adresseradt till Folke, Blom och mig (de manliga missionärer, som senast arbetat i Shansi-distriktet). Väl må *vi* tacka Herren för hans godhet mot oss, vi som här i lugn och ro fått njuta af julens alla välsignelser, under det våra bröder och systrar därute för sin tros skull nu, som vi se af brefvet, stå ansikte mot ansikte med hungers-

döden. Gifve Herren oss villiga hjärtan att äfven göra, hvad vi kunna för att hjälpa »de heliga» i Kina.

Chang bor ännu med sin familj i Singan-fu och synes ej där lida någon förföljelse eller vara utsatt för några svårigheter, trots det kejserliga hofvets närvaro i staden.

Af brefvet framgår, att boxarnas förföljelser emot de kristna i Shansi och Shensi nu lagt sig, och att de flesta, som flytt, åter kunna begifva sig till sin hemtrakt. Men eftersom ännu icke, då brefvet skrefs (den 19 sept. 1900), något regn kommit, råder hungersnöd, hvilket alltid är något, som håller sinnena i oro. Många ha, sedan stormen gått öfver, befunnit sig alldeles utblottade och husvilla, sedan deras hem plundrats och nedbränts. De troende se sig ingen utväg — »de, som ej dö för boxarnes hand, måste dö af hunger och köld».

Angående vårt eget missionsdistrikt har det förskonats från boxarnes härjningar, så att intet hus nedbränts och ingen kristen dödats.

Boxarehorderna synas ej ha kommit längre söderut än till Ping-Iang-fu, 3 dagsresor norr om Üin-ch'eng. Men andra röfvare och tjufvar ha plundrat missionsstationerna i Üin-ch'eng, Hai-Cheo och I-Shï på allt, hvad som fanns där (således äro missionens fastigheter i Üin-ch'eng och T'ong-Cheo-fu ej förstörda). Att de kristna utstått mycken förskräckelse är naturligt, liksom att de förföljas af sina egna fientliga grannar. Så skrifver Chang, att han ej törs återvända till sin fäderneby, emedan man där fordrar, att han nu skall tillbedja afgudarna och afsäga sig den kristna tron. I annat fall hotas han med böter och med att tvingas att bekosta teaterföreställningar o. d.

Följa vi nu Changs berättelse om förföljelserna i de engelska och amerikanska missionsdistrikten norr om Üin-ch'eng, se vi, att fienderna där farit fram med mord och brand mot de kristna. I *K'ü-u* (blott 2 dagsresor från Üin-ch'eng) tillfångatogs hr Kay med hustru och ett barn af röfvare, som tagit sig namnet boxare för att få frihet att fara fram så mycket vildare. Mr Kay, som flytt till en grotta på landet, erbjöd 1000 tael i lösen för sitt och de sinas lif. (De mördades den 30 aug., möjligen därför att de ej kunde anskaffa penningarna.) Hr McKie och 2 fröknar, som höllos dolda hos kristna, räddades. I *Ping-Iang-fu* nedbrändes missionsstationen och utplundrades doktor Wilsons apotek och sjukhus. Doktorn med familj var bland martyrerna i Tai-üen-fu. De öfriga missionärerna i Ping-Iang och Hung-Tung blefvo räddade. Lutleys förlorade dock 2 barn på grund af umbäranden och mödor under resan. Det var detta sällskap, som Chang och Ch'iao undsatte, då de utblottade reste igenom I-Shï.

De kristna i Ping-Iang-distriktet ha fått lida mycket. De, som fått sina hus helt eller delvis nedbrända, äro Uang-Huei, (flickskolans lärare), Li-Kin-Fu, (doktorns gästemottagare), Song-Fang (pastor), Liu-Liu-rï Tu, Tien-Kin-Shan. I familjen Kias by ha 5 hem nedbränts till grunden. I byn Lu-K'ü ha Kia-Mao-Shengs och Tuan-Ngen Saos hem nedbränts. I K'u-Shae har Ren-Ch'eng-Hsio, (den gudfruktige skolläraren och församlingsäldste) fått sitt hem nedbrändt och själf måst fly till en okänd ort. Dessutom ha hus bränts för Feng-Ü, Ren-Mao-ua, Han-Kiu-Hua m. fl. Flera ha fått lida »intill blods»: Chang-Hua är dödad; i Tien-Kia-Ho har af Peh-Tro-sï's familj, han själf, hustru och 2 barn dödats samt hemmet bränts; i byn Iang-Shæ-Chuang har Iang-Uen-Huang med hustru blifvit innebränd i sitt hem. I Si-Mi har Uang-Tsi-Mings moder och dotter dödats och huset nedbränts. Liu-K'uai har kastat sig i brunnen och drunknat. I K'i Kia Chuang ha fem hem nedbränts och 5 personer dödats. I Tuan-tsuen ha fem hem bränts och 4 personer dödats. I byn Tong-I har fru Li kastat sig i Fen-floden och drunknat. I K'iao-tsuen har Kia-Shan-Sï blifvit dödad jämte 3 medlemmar af familjen Uang-Hsio-Huei.

Då detta distrikt ligger så nära vårt eget, känna vi personligen flere af de här uppräknade kristna. Stor nöd råder bland de öfverlefvande i detta distrikt. Chang skrifver, att han sändt min trogne pålitlige evangelist, Chiao och bokförsäljaren Ts'ao till Üin-ch'eng för att där taga 200 tael af det silfver, som Folke och Blom före sin afresa nedgräfde i vårt hus i Üin-ch'eng. De skulle därmed begifva sig till Ping-Iang för att bispringa de kristna där.

Längre norrut ligger missionsstationen *Hung-Tung*, i hvars distrikt den för några år sedan aflidne pastor Hsi hade sin verksamhet. 20 familjer ha här blifvit utplundrade och öfver 10 dödade. Missionärerna äro räddade. De två missionärerna från anexet *Io-Iang* äro däremot bland martyrerna. Den ene, Barrat, dog af sjukdom och umbäranden i byn T'ang-Ch'eng. Den andres namn är Woodroffe. Doktor Hewett, som är räddad, gömdes af mandarinen. Västerut från dessa stationer ligger *Ta-Ning*. Här mördades systrarna Nathan på ett grymt sätt. Den gamle aktade pastor Chang tvangs att erlägga 100,000 cash i böter samt att anordna teater och att tillbedja afgudarna. Mer än 10 kristna måste följa missionärerna i döden.

Missionärerna i *Si-Cheo*, norr om Ta-Ning, Hr Peat med familj samt 2 kvinliga medarbetare mördades i passet vid Nie-k'ou, då de voro på väg till kusten och redan kommit ut ur det farligaste distriktet. Att missionärerna i *Hsiao-I* mördats känna vi till förut. Alla dessa stationer höra till China Inlands missionen.

Amerikanska missionens station *Fen-Cheo-fu*, ej långt norrut från Hsiao-I, plundrades såsom de förutnämnda, och missionärerna mördades äfven här. På samma sätt gick det missionär Ögren (från Jönköping) och hans station *Iung-Ning-Cheo* (Fru Ögren och barnet äro räddade).

Af Changs bref framgår vidare, att södra och mellersta delarna af provinsen Shensi ej varit hemsökta af boxare eller andra orostiftare. I norra delen i staden Ü-Lin-fu ha dock boxare haft fotfäste men äro nu skingrade. Chang har förut meddelat, att flera kristna lidit martyrdöden i norra Shensi, och att andra lössläpptes, sedan de märkts med ett djupt kors i pannan. Eftersom Chang har kunnat afsända telegram till Hankow, synes det, som om det stränga förbudet mot meddelanden med utländingarna ej längre vore gällande, och det är därför att hoppas, att vi snart få mera och noggranna underrättelser.

»Guds väg är ostrafflig» Ps. 18: 31.

Eder

L. H. Linder.

Bref.

Shanghai

den 23 nov. 1900.

Älskade missionsvänner!

I dag har jag just ej mycket att rapportera. Situationen har ganska litet förändrats under de tre sista veckorna. Hofvet fortfarande i Sigan — trotsande världens förenade arméer. Kejsarinnan tycks ej tro, att de hitta vägen till Sigan. Just i dag åter rykten att en stark armékår skall öfver Hankow sändas mot norr till Sigan för att hålla räfst med den mördareliga, som man ännu måste kalla Kinas regering, och som utsänder sina »kejserliga» edikt rundt omkring i landet och fordrar lydnad. Utsikterna till snar lösning äro mörkare än någonsin. Tänk om det nu också blir krig i Jangtse-dalen.

Hvilken förmån att vi få bedja till all världens Gud och på detta sätt deltaga i den »kinesiska frågans» lösning.

Vi äro f. n. 14 personer i hemmet, alla lyckliga och glada. Utom sina enskilda studier läsa våra systrar för en kinesisk lärare. En glad nyhet förkunnade telegrafen i förgår — 5 missionärer ännu lefvande i T'ai-üen-fu (hufvudstad i Shansi) och på väg till kusten. Bland dem äro två (?) svenskar, hvilka vet man ännu ej. Den förra massmördaren, guvernören Yü-Nsien, som redan bragt mer än 100 européer om lifvet endast i denna provins, har fått afsked och ersatts af annan person, som synes bättre. När skola vi få anträda resan dit åter? Bedjen, att Herren påskyndar den dagen.

Upproret i södra Kina synes nu vara kufvadt. Sedan fem af de högsta ämbetsmännen i provinsen Chih-li — däribland tillförordnade vice konungen Ting-iong — stått inför krigsrätt i provinsens hufvudstad Pao-ting-fu, anklagade för anstiftande af mord på missionärer, blefvo de samtliga för två veckor sedan dömda till döden och skjutna.

Då många andra uppror med mord i Kina under de sista 25 åren i likhet med Boxareupproret just haft de högre ämbetsmännen till upphofsmän, har det mycket sällan händt, som nu skett, att just de skyldige fått lida straffet. Vanligen hafva tiggare eller brottslingar utpekats som de skyldige, eller, hvilket ej är ovanligt, mot en summa penningar till sina efterlefvande självvilligt släppt till sina hufvuden åt bödlarna.

Vi kunna nu spåra, huru svaren börja komma på de millioner brinnande böner, som uppsändts för detta arma land under de snart 100 år, som ett rent evangelium där predikats. Vi tro, att ett nytt och reformeradt Kina skall uppstå ur detta kaos. Måtte den tiden snart vara för handen! Om den Helige Ande får lära oss att bedja i enlighet med Guds vilja, så inträda vi liksom i Guds hemliga rådskammare och få vara med att bestämma nationernas öden.

Hjärtlig hälsning från min kära hustru och öfriga syskon.

Eder i striden *C. H. Tjäder.*

* * *

Utdrag

ur enskildt bref af den 30 Okt. från Maria Pettersson.

Från våra egna församlingsmedlemmar i Honan hafva vi intet hört, men syster Sigrid Engström skall säkerligen blifva glad att höra ifrån den evangelist, som eskorterade oss en bit af vägen och sedan på min mulåsna lyckades undkomma röfvarna.

Han skref mycket rörande om huru han på afstånd sett en skymt af Mr Shearer, som du vet, att alla kineserna voro så fästade vid. Emellertid blef han förbjuden att tala vid missionärerna, och »då grät jag bittert», skrifver han. Bland annat i sitt bref omtalar han, huru de troende blefvo sammanlänkade med starka tåg och förda ett stycke väg. Platsen, hvarest de skulle afrättas, var redan utsedd, och nu gingo de ifrigt bedjande till Herren, att han måtte gifva dem styrka i frestelsens stund. De voro tillbjudna befrielse och beskydd från mandarinen, om de bara ville afsäga sin tro. Alla svarade nej, och nu återstod bara att dö, men huru öfverraskade blefvo de ej, då deras bödlar stannade på halfva vägen, lösgjorde dem ifrån deras bojor och återgaf dem friheten. Tackande Gud återvände de nu till sina hem och samlas fortfarande till bön, men de undvika att sjunga. Hvad de ägde af värde blef allt fiendernas byte.

Missionär *Stålhammar* med fru hafva lyckligt återvändt till hemlandet. Till vår stora glädje är den förre återställd från den svåra sjukdom, som föranledde hans hemresa.

* * *

Missionär *Folke*, som tillråddes af läkare att resa till Kalifornien för återvinnande af sin hälsa, har redan blifvit mycket bättre. Hans nerver äro dock angripna efter den genomgångna sjukdomen, och vi bedja om missionsvännernas förböner för honom, att han snart måtte blifva fullt återställd.

Till missionens ombud och vänner.

Vi skulle stanna i stor tacksamhetsskuld till eder, käre medarbetare och vänner, om I kunden hjälpa oss att sprida de nyutkomna böckerna ***Flykten*** eller »*För Gud är ingenting omöjligt*» af S. E—m och ***"Bär missionen skuld till förvecklingarna i Kina"?*** af August Berg. Äfven senare halfårshäftet af »Sinims Land», som innehåller redogörelser för förföljelserna i Kina, lämpar sig för spridning och priset är ju mycket billigt.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under December månad 1900.

N:o		Kr. Ö.
766.	Kristdala mfg gen. B.	100: —
767.	G. R.	5: —
768.	H. N., Hall-Markby	5: —
769.	Vänner i Göteborg gen A. R.	50: —
770.	Huskvarna Kristl. Jungfruförening gm S. S.	50: —
771.	A. D., Jönköping	5: —
772.	Skolbarnens i Gamleby sparbössa gen. P. T.	5: —
773.	Flickorna T:s sparbössa gen. d:o	1: 24
774.	Ungdomsföreningen i Kumla	4: —
	Transport	225: 24

L Johan Skeppsbron 28

3 ct

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *kapten*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* A. HYLANDER, *pastor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör*, Helsingborg.

* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

	Transport	225: 24
775.	Gen. P. L. till Hahnes underhåll	10: —
776.	Kollekt i Folketorp gen. G. L.	11: 67
777.	Jungfrufören. i Vesta till Hahnes underhåll	40: —
778.	Gen. C. N., Vesta	2: —
779.	Kollekt i Granby gen. P. O.	7: 70
780.	Från H. G:s skolbarn, Kumla	10: —
781.	H. G. till Hahnes underhåll	40: —
782.	Söndagsägg	5: —
783.	A. Z., Storebro	15: —
784.	Gen. A. D., Ofvanmyra	15: —
785.	»Skåning»: till intiedd evangelist eller andra missionens behof	130: —
786.	Tackoffer den 21 nov.	25: —
787.	Kollekt gen. J. L., Höganäs	2: 10
788.	Från Skärstads östra arbetsförening gen. F. B.	25: —
789.	Kollekt den 5 dec. gen. d:o	25: 20
790.	J. H:s sparbössa, Hedemora	4: 10
791.	E. S., Hedemora	12: —
792.	Kollekt i Lindesberg gen. A. P.	17: 60
793.	S. J., Håga	7: —
794.	Kollekt i Köpings missionshus	5: 73
795.	Ynglingafören. Daniel, Sala	15: —
796.	K. W. J:s sparbössa, Sala	12: 28
797.	H. G., Stockholm	30: —
798.	Onämnd gen. M. B., d:o	25: —
799.	Ett löfte till Kina från M. P.	10: —
800.	X.	5: —
801.	Kollekt i Ystad	17: 41
802.	D:o i K. F. U. M, Malmö	5: 83
803.	E. B., till Emilia Ulffs underhåll	300: —
804.	A. P., Dannemora	10: —
805.	L. B., Biarritz	5: —
806.	E. N. gen. S. L., Ystad	5: —
807.	Ur Marias sparbössa gen. d:o	5: —
808.	Från »En liten syförening i Falun» gen. E. E.	200: —
809.	Kollektmedel gen. d:o	21: 91
810.	C. A., Stockholm	10: —
811.	Auktionsmedel fr. Sigtuna gen. P. J.	84: 57
812.	N. Sandsjö friförsamling	25: —
813.	Gamleby syförening gen. P. T.	7: 09
814.	Vänner i Källunge, Vallstena	30: —
815.	Nettobehållningen af försäljningen för S. M. K., Stockholm	1284: 86
816.	Ryggetorps mfg gen. K. B., Tranås	75: —
817.	Vänner i Upsala gen. G. G.	70: —
818.	Insamladt i Klöfverdala gen. J. L., Ödeshög	12: 15
819.	Z—n gen. P. T., Gamleby	2: —
820.	E. B. gen. A. B., Jönköping	20: —
821.	O. B. gen. d:o	16: —
822.	Eleverna vid Storckenfeldtska skolan till de hungrande i Kina	15: —
823.	Reshjälp gen. S. E. K., Norrköping	5: —
824.	Kollekt i Katrineholm gen. B.	4: 97
	Transport	2,964: 41
	Transport	2,964: 41
825.	»En lem i lekamen», Forssa	10: —
826.	S. S., Stockholm	200: —
827.	O. E., Vånga	10: —
828.	Missionsvänner, Mölnlycke gen. H. Z.	30: —
829.	K. F. U. M., Östersund, E. O. B:s underhåll	17: —
830.	L. H. och N. K., Kristiania	50: —
831.	Qvänslöts mfg gen. P. A. A.	20: —
832.	Gen. M. S., Mora	50: —
833.	1 Kor. 9: 11.	40: —
834.	L. P. J., Skärstad	25: —
835.	Ingelstorps arbetsföreninggen. C. v. S., Glemmingebro	30: —
836.	Ins. i Malmbäck gen. A. B.	30: —
837.	J:s sparbössa, Kalmar	20 —
838.	C. W. C., Töreboda	20: —
839.	I. I. W., Höja, Engelholm	10: —
840.	C. A., Vadstena	5: —
840.	En fattig bärplockerska gen. E. S., Jönköping	4: 11
842.	En ung man gen. d:o	5: —
843.	H. L., tionde	20: —
844.	K. K., Gunnarstorp, Asbysand	25: —
845.	Årsunderh. för 1900 till Hugo Linder från Jpgskretsens Kristliga ynglingaförbund	1,000: —
846.	Sparbössemedel från Östbo Bohr gen. J. G.	20: —
	Summa kr.	4605: 52

Missionshemsfonden.

Sedan den 1 nov. influtna medel.

847.	R. P., Linde	20: —
848.	T. gen. P. T., Gamleby	1: —
849.	Kollekt i Klöfverdala gen. M. E. B., Ödeshög	6: 65
850.	D:o i Böneryd gen. d:o.	3: 35
851.	S. A., Sthlm	10: —
852.	E. B., d:o	12: —
853.	A. E., Örebro	500: —
854.	K. B. L., Jönköping	25: —
855.	Ins. i Hiarum gen. A. B., Malmbäck	5: —
856.	Malmövänner till möblering af ett rum på missionshemmet	235: —
857.	K. F., Stockholm	100: —
858.	L. T., gen. P. T., Gamleby	1: —
859.	C. E., Stockholm	225: —
860.	A. P., Dannemora	5: —
861.	A. E. D., Göteborg	1500: —
862.	G. S., Stockholm	300: —
863.	L. S. } till julklapp åt hemmavarande missionärer.	25: —
864.	H. F. } till julklapp åt hemmavarande missionärer.	10: —
865.	A. Ö. } till julklapp åt hemmavarande missionärer.	10: —
	Summa kr.	2,994: —

Med varmt tack till hvarje gifvare,

Ty Gud är den, som bjöd ljuset lysa utur mörkret och lyste i våra hjärtan på det att kunskapen om Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte skulle framlysa.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1901.

6. Årg. FEBRUARI 1901. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735.

Församlingsmedlemmar och sökare i Me-ti-chen.

Innehåll:

Hungersnöd i norra Kina. — Missionsarbetets fröjder. — Jag skall sända ibland dem svärdet, hungern och pesten. — Bref från C. H. Tjäder och från en vän i London. — Hemgångna missionärer. — Notiser. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Hungersnöd i norra Kina.

Svår nöd bland de kristna.

Åter och åter ingå underrättelser om att en förfärlig hungersnöd råder i provinserna Shansi, Shensi och Honan i norra Kina. Redan i slutet af 1899 meddelade bröderna *Blom* och *Folke*, att hungersnöd stod för dörren i dessa trakter. Höstskörden var totalt förstörd genom torka, och den jord, hvarpå sen vårsäd och höstsäd skördades, kunde ej upplöjas och besås. Folket hade intet att falla tillbaka på. Sädesprisen stego förfärligt, och mycken oro rådde i sinnena.

Dessa allvarsamma meddelanden ansåg kommitteén sig ej böra undanhålla missionsvännerna utan fäste deras uppmärksamhet därpå genom ett upprop, infördt i Marsnumret af Sinims Land för 1900, hvilket likväl ej vann den genklang, man kunnat hoppas. — Torkan fortfor och hungersnöden antog en alltmer hotande karaktär och väckte förtviflan mångenstädes. Också våra missionärer kände sig djupt betryckta öfver ställningen bland folket och uppsatte vid sin årskonferens i Üin-ch'eng i juni 1900 ett upprop till de troende i vårt land att lämna medel, för att nöden bland de hungrande i någon mån måtte kunna lindras; när detta upprop i sept. kom kommitteén tillhanda, voro förhållandena i Kina sådana, att man ej visste, om det funnes någon möjlighet att få medlen fortskaffade från kusten till de af hungersnöden hemsökta trakterna, hvadan dess offentliggörande måste uppskjutas, till dess sådan utsikt vore för handen. Nu hafva vi genom bref från br. Tjäder hört det vara meningen, att en undsättningsexpedition på våren skall afgå från Shanghai till de kristna i Shansi, och anse vi på grund däraf, att något skyndsamt måste göras till nödens lindrande bland de troende på vårt missionsfält, som ligger i själfva centrum af de hemsökta trakterna. Denna sak ligger ock, såsom ju är naturligt, så tungt på våra ute- och hemmavarande missionärers hjärtan.

Det ofvan nämnda uppropet från missionärerna till missionens vänner följer här:

Hungersnöd i Kina.

Alltsedan förra året har nordöstra Kina hemsökts af mycket svår torka, så att stora områden hotas af allvarsam hungersnöd. Skörden slog fel både förra hösten och denna vår, hvartill äfven kommer, att ingen sådd kunnat äga rum nu, så att ej heller nästa höst någon skörd är att vänta. Hade ej ett par föregående år varit ovanligt gifvande, skulle tillståndet redan nu varit förfärligt, ty frakterna ställa sig så höga, att äfven om säd funnes att tillgå på annat håll, ett afstånd af 10 à 20 sv. mil skulle göra det omöjligt för de fattiga att förskaffa sig det nödvändiga. Men nu finnes på hundratals mil ingen spannmål att exportera, äfven om på vissa platser nog finnes för lokalbehof, och därför återstår föga annat än emigration, tiggeri eller röfveri för de obemedlade. Annars skingras familjerna, hustrur och barn säljas, såsom för några år sedan, då den ena foran efter den andra af unga kvinnor kom ifrån norr, och dessa äro ju glada att få utsikt till bärgning. Sedan, då folk börjar dö af hunger, taga många till själfmord och mord på sina anhöriga såsom befriare från eländet; enstaka fall af detta ha redan inträffat. Af förtviflan bli människorna efterhand förvildade och drifvas till kannibalism; det mördas ej längre för att bespara offret lidande utan för att uppehålla sitt eget lif, kanske äfven att sälja till andra. Sådant var vanligt under den stora hungersnöden för tjugo år sedan, hvilken ännu med sina fasor är i friskt minne. — Om Herren nästa höst ger regn, så att sådd då kan ske, är det ju hopp, att nöden ej skall stiga till sådan ytterlighet, men det arma fattiga daglönarfolket och afskedade tjänare få i alla händelser en vinter, som blir minnesvärd för dem, som öfverlefva den. Osäkerheten till lif och egendom blir stor, och allt evangelisationsarbete bland det hungrande folket blir omöjligt, såvida vi ej samtidigt kunna göra något att lindra nöden. Äfven de fattiga kristna torde komma att behöfva mången handräckning, men hvarifrån få medel till allt detta? — Om du, käre läsare, vill vara en af Herrens skaffare i detta fall, så gif af ditt öfverflöd eller din fattigdom med gladt hjärta!

Enligt uppdrag af missionskonferensen i Üin-ch'eng, Shansi, Kina, i juni 1900.

Erik Folke. ordf. *Carl Blom.* sekr.

Sedan ofvanstående upprop affattades har ställningen i Kina mycket förändrats och förvärrats. Det finnes ej längre något hopp, att nöden skall kunna förekommas, ty dels hade, enligt de senaste underrättelserna därifrån, ännu långt fram på hösten intet regn fallit, och dels hafva missionärerna, som genom utdelande af penningar och säd kunnat lindra densamma, nästan utan undantag mördats eller fördrifvits. Också berättas det i bref från evangelisten Chang och missionär Mc Kie, som vistas i Ping-Iang-fu, att tillståndet redan är ohyggligt. På vissa platser lär till och med människokött hafva varit utbjudet till salu. Kinesiska regeringen söker ju att genom utdelande af spannmål vid städerna bekämpa nöden, men de mest behöfvande — de kristna — få säkerligen ingen del däraf. Dessa hafva under boxarnes skräckregering fått sina hem och ägodelar förstörda eller plundrade, och — enl. mr Mc Kie's bref — om de nu söka hjälp, mötas de blott af hån och förakt för sin lit till utländingarnes Gud.

Som de kristna synas lida mest, komma de inflytande medlen att i första hand användas att göra godt mot dem, som höra tron till, men sedan i mån af tillgång äfven för hedningarne. — Vi vilja uppmana alla Guds barn att för Kristi kärleks skull *försaka* något, en njutning, ett nöje, ja, till och med något af det, som räknats som behof, för att bistå dessa så hårdt pröfvade trossyskon. Dock bör ej detta i någon mån få inverka på bidragen till den allmänna missionsverksamheten, ty behofven för denna äro minst lika stora som vanligt och blifva större, när fältet skall återbesättas.

Kommitteén för "Svenska Missionen i Kina".

Missionsarbetets fröjder.*

Jag önskar en stund i eftermiddag tala om de underbara fröjderna i missionsarbetet. Vi hafva i dessa dagar icke ringa orsak till — skall jag säga det? — ängslan för våra kära vänner i Kina. Jag har därför med afsikt valt detta ämne, då jag tror, att det är just det, hvaraf våra hjärtan borde vara upptagna. Jag tänker på honom, »hvilken, för den glädje, som förelåg honom, led korset och aktade icke smälek.»

Först, hvilken underbar fröjd medföljer icke fullkomligt öfverlämnande åt, fullkomlig lydnad för Guds vilja och afsikter. Vi hafva ju alla erfarit något häraf i våra lif, Gud vare lof, så väl här hemma som i Kina. Men det kommer en underbar fröjd, då vi hafva gjorts villiga att till och med resa till Kina för Jesu skull. Jag brukade förr säga: »O Herre! Jag är villig att gå hvart som helst i hela världen, men icke till Kina. Låt det icke blifva Kina!» Jag tror, det finnes människor, som säga så ännu. Men när vi hafva gjorts villiga att för Jesu skull resa just till Kina med vår själ i vår hand, och, när hemmet har lämnats och alla gamla band brutits och vi förnimma, hvad det vill säga att hafva inträdt i detta tjänande lif för Kina och för Jesus, då kommer till oss en djup fröjd, ljuflig och underbar, hvilken jag för min del aldrig visste af, medan jag var här hemma. Det var för mera än tolf år sedan, som jag stod på fartygets däck, medan vi lade ut från Neapels naturskönа hamn, första gången jag lämnade Europa och hemmet. Medan jag stod där, läste jag några bref, som just kommit mig till handa i Neapel, de första brefven hemifrån. Jag har aldrig kunnat glömma detta ögonblick, fastän det nu är mera än tolf år sedan. Jag kan ännu se, huru den sköna stranden försvann bakom en slöja af tårar, då jag läste mina föräldrars ord i deras första bref, sedan jag lämnat hemmet. Då hörde jag plötsligen helt tydligt en sjömans röst från fören af fartyget. Han talade till kaptenen, som stod på kommandobryggan, och han ropade öfver den mellanliggande delen af fartyget: »Allt klart nu! Allt klart!» Jag förmodar han menade, att ankaret var lyftadt eller något dylikt, men jag kan ej beskrifva, hur dessa ord genljödo i mitt hjärta, och huru jag lyfte mina ögon mot den klara himmelen, seende efter Europas bortom det djupblå vattnet försvinnande kust, och med en känsla af underbar fröjd sade till min Jesus: »Allt klart nu. Herre! Allt klart!» Unge män och kvinnor, och I mödrar och fäder, som gifven eder barn! Jag önskar säga eder, att I aldrig skolen erfara den djupaste af alla fröjder, förrän I hafven lämnat allt för Jesus och gifvit allt till Jesus, vändt ryggen mot allt annat för att hafva endast honom, men då skolen I börja förnimma den fröjd, som han kan gifva.

För att ej draga ut på tiden vill jag nu tala om den underbara fröjden af att vara där man så väl behöfves. John Wesley sade till en ung man beträffande dennes lifsuppgift: »Unge man, gå ej dit, där du behöfves, ty du behöfves öfverallt, utan gå dit, där du behöfves mest.» Då vi komma långt bort till det inre af Kina och se omkring oss millioner människor, till hvilka vi äro de enda budbärarne om korset, då förstå vi, att vi äro där, hvarest vi mest behöfvas. Det är en underbar fröjd, som kommer med detta medvetande. Kasten en blick på Kinas karta! Sen på den aflägsna provinsen Kansuh till exempel med dess 9 à 10 millioner invånare. Vi hafva 5 små församlingar i denna stora provins och 76 kristna. Under förra året döptes 22 där, endast 22. O, tänken på behofven där! Tänken på huru de behöfva edra böner! Tänken på huru väl edra lif, I män och kvinnor, behöfvas där att förändra allt detta! — Sen åter på provinsen Yunnan i sydväst. Där nere bland 11 à 12 millioner människor, hafva vi endast 3 små församlingar, endast 3, och där finnas blott 10 kristna. Det blir icke en på hvarje million invånare, och där förrättades intet dop förra året. Dyra kristna vänner, tänken på behofven i Yunnan och huru den trogna lilla skaran af hängifna missionärer, som arbetar där, behöfver edra böner; hur väl de behöfva förstärkningar; hur väl de behöfva nya, unga hängifna lif därnere bland den stora massan af hedniskt mörker. Tänken på det! Frågen Gud, om han icke vill använda edra lif för att åstadkomma en förändring i dessa förhållanden.

På detta sätt kunde vi fortsätta från den ena provinsen till den andra. Sen blott på den närgränsande provinsen Kuei-cheo. Där finnes ett invånareantal af 8 millioner och endast 4 små församlingar, 1 på hvarannan million människor. Gud vare tack, där förekommo några dop förra året, och det finnes nu 88 kristna där, men huru få de ändå äro bland det stora antalet hedningar i provinsen. Dock Gud håller på att välsigna Kina, och vi hafva mycket, som uppmuntrar oss.

Detta leder mig till den tredje underbara fröjden, jag ville tala om, nämligen fröjden af att se själar frälsta och de kristna tillväxa. O, hvilken fröjd det är att se dessa män och kvinnor vända sig till Jesus! Pris ske Gud för 1,194 döpta förra året! Pris ske Gud för 12,956 döpta från Kina Inland missionens början! O, huru mycket det betyder! Fastän vi bedja eder anropa Gud om välsignelse öfver de många stationer, där det varit få eller inga dop, kunna vi ej lämna ur sikte, huru dyrbar denna hop af under det gångna året inbärgade själar — mera än elfva hundra — i verkligheten är. I kunnen ej fatta, huru det känns för en missionär att se dessa människor bekänna Jesus och komma till honom.

Hvad kan jag väl tala om för eder på dessa få minuter? Jag minns en dag, då jag från verandan på vårt hus i Tai-hang såg ner på en mycket rörande scen. Det var en söndagsmorgon kort före vår afresa. På gården därnere döptes 19 män från den hedniska staden, sedan de bekänt sin tro på Jesus. På samma gård hade vi en kort tid förut varit nära att få gifva våra lif i ett förskräckligt

* Ur ett föredrag af mrs G. Taylor, hållet vid Kina Inland missionens årsmöte, maj 1900.

upplopp. Denna söndagsmorgon låg min man så svårt sjuk, att han ej kunde röra sig, men jag lämnade hans säng för att från verandan se på, medan vår broder mr Ford döpte dessa 19 män just på samma plats. Vänner, om I önsken veta, hvad fröjd är, så måsten I äga en liknande erfarenhet i edra lif. Jag tror icke, vi någonsin skola känna något liknande, förrän vi på andra sidan möta den stora skaran, som till slut blifvit insamlad.

Låt mig berätta något om en kvinna, som, då hon först kom till mig, var besatt af onda andar, ett förskräckligt tillstånd. Hon fann Kristus. Herren Jesus botade henne och dref ut de onda andarne. Hon blef en god kristen. Hon följde med oss som tjänarinna, då vi öppnade ett par nya stationer, för att biträda oss i arbetet där. Inom en månad hade arbetet växt ut, så att vi ej kunde hinna med det. Vi omgåfvos af hundratals kvinnor, som ville höra evangelium, och vi hade ingen, som kunde predika för dem. En dag satt denna kvinna vid min sida, medan jag under flera timmar talade till ett stort antal kvinnor, till dess rösten fullkomligt svek mig. Jag vände mig då till henne och sade: »Fru Wang, tror Ni ej, att Ni kunde tala för dem? Ni vet, hvad jag ville tala om — Herren Jesus. Vill Ni fortsätta? Vill Ni tala om berättelsen, ty Ni hör ju, att min röst ej står ut längre.» »Ack», svarade hon, »det kan jag icke; det är omöjligt». Hon hade varit en kristen endast i omkring tre månader. Jag väntade ett ögonblick, och hon böjde sitt hufvud i bön, och jag bad äfven, att Guds Ande måtte komma öfver denna kvinna. Jag hade hvarje dag undervisat henne på det omsorgsfullaste och visste, att hennes själ var uppfylld af sanningens kunskap. Skulle hon kunna bryta med sin tillbakadragenhet och gifva ut af sitt förråd? Ett ögonblick senare upplyfte hon hufvudet, och jag såg ett nytt uttryck i hennes ansikte. Hon började tala och tog vid i berättelsen, där jag slutat, och berättade för dessa kvinnor om Golgata, om Jesu död på korset. Medan hon talade, runno tårarna utför hennes kinder, och de gräto rundt omkring i rummet, under det hon fortsatte att tala i den Helige Andes kraft två timmar utan uppehåll. Det är nu fyra år sedan dess, och hon har från den dagen hållit på att verka med en underbar kraft.

Till slut önskar jag i korthet tala om en annan djup och underbar fröjd. Det är nu oroliga tider i Kina. Jag vill nämna för eder en sak, som kan uppmuntra edra hjärtan under bönen för missionärerna där. Älskade kristna vänner, vi hafva i vår erfarenhet förnummit en timme af fröjd, så djup, så underbar, att vi aldrig vänta oss dess like igen, förrän vi se Herren ansikte mot ansikte, såvida nämligen han icke å nyo försätter oss i liknande omständigheter. Efter det upplopp, som jag förut nämnt, i hvilket våra lif räddades genom ett underverk, när vi sutto sårade och blödande bland ruinerna af vårt hem — i den stunden, älskade vänner, öppnades själfva himmelen för oss, och vi smakade då och efteråt en fröjd så öfverskvinnelig, att jag tycker mig knappast vilja tala om det här, när vi vaknade till medvetande om att det hade blifvit oss förunnadt att lida något för Kristi skull. Det gick upp liksom ett ljus för oss, jag kan ej säga huru. Det kom som en våg af skinande ljus, att vi hade räknats värdiga, icke till följd af något hos oss själfva utan af hans stora nåd, att lida något för Kristi skull. Inga ord kunna uttrycka den fröjd, som fyllde våra hjärtan. Vi hafva aldrig sedan känt något sådant, och vi ville ej för allt i världen sakna denna erfarenhet i våra lif. Bedjen för våra vänner i Kina! Bedjen, att deras lif måtte skyddas, att de måtte bevaras så väl från fruktan som från fara men framför allt, att, om de komma i faror och lidanden för Kristi skull, han vill låta dem smaka den djupa, underbara ljufligheten af hans egen närhet i en sådan stund.

Detta är rätta tiden att gå framåt med mod och tro och tacksägelse till Gud, som har varit med oss och välsignat oss hittills, och som vill göra större ting för oss i framtiden.

"Jag skall sända ibland dem svärdet, hungern och pesten."

Jer. 24: 10.

Herren har ofta för nationella synder låtit straffdomar komma öfver hela folk, och i så fall har det vanligen varit en eller flera af de tre plågor, som nämnas i ofvanskrifna bibelspråk. Genom långt drifven orättfärdighet på alla områden har Kina dragit öfver sig det tredubbla straff, det nu utstår.

Äfven om man ej kan försvara västmakternas politik i Kina, som indirekt förorsakat krigets utbrott, måste man likväl, djupare sedt, betrakta deras härar såsom ett Guds ris öfver det i synd försoffade folket, en vedergällning för det ömsesidiga förtrycket, grymheterna och gudsförgätenheten.

Hungern är ju så direkt ådragen genom att på opium, afguderi och syndigt slöseri bortkasta de medel, som eljest kunnat afvända densamma, samt genom att till opiumodling använda den bästa jorden och den, som genom konstgjord bevattning kunnat göras frukibärande äfven under torka, att syndastraffet där ligger i öppen dag.

Hvad åter pesten beträffar, synes anledningen ligga mera fördold, men Herren, som ser i det fördolda, vedergäller det uppenbarligen. Den moraliska ruttenheten, för att ej säga bottenlösa orenheten, bland alla klasser i samhället kunde svårligen på ett mera träffande sätt straffas än genom de vedervärdiga bölder, som åtföljа sjukdomen och gifvit den sitt namn.

När på dessa sätt ett helt folk får lida, kunna ju ej de kristna medborgarne vara undantagna från den allmänna nöden. Men i alla sina handlingar har ju Herren vissa nådesafsikter och detta särskildt beträffande sina barn. Att Herren skall gifva våra kinesiska trossyskon ur frestelsen en utgång, så att de kunna bära den, behöfva vi därför ej betvifla. Tvärtom kunna vi vara öfvertygade, att de nu renssas, på det att de må bära mera frukt och i likhet med sin Mästare fullkomnas just genom sitt lidande.

Låtom oss emellertid för att kunna bedja med mera insikt om de verkliga behofven för dessa våra bröder och för att bättre kunna uppskatta de stora fördelar, vi själfva äga, något närmare betrakta de kinesiska kristnas ställning i de närvarande förvecklingarna. — Det är naturligt att pesten, hvars spridning väl torde kunna antagas blifva påskyndad såväl genom kriget som hungersnöden, ej genom annat än särskildt gudomligt ingripande kan förhålla sig annorlunda mot kristna än mot hedningar. Men då de förra oftast anses vara skulden till nationella olyckor genom sin förbindelse med de gudarne misshagliga utländingarne, må man ej undra på, att följderna af äfven denna olycka falla hårdare på dem än på hedningarna, som åtminstone ej af sina landsmän beskyllas att hafva dragit plågan öfver landet. — Denna misstro blir ännu mera uppeggad i fråga om hungern och mest berättigad beträffande kriget, så att den kristne har föga hjälp och sympati att vänta af hedningarna under sina svårigheter. Äfven i lugna tider är det svårt att erhålla hjälp af andra än de närmaste släktingarna, och nu försvåras det ytterligare genom hatet mot utländingarne och fruktan att på något sätt kompromettera sig. Som det i två år förut varit torka i norra delen af landet och i år svårare än någonsin, skulle det under alla förhållanden för en hel del obemedladt folk varit omöjligt att uppehålla sig på sin hemtrakt, utan de hade måst utvandra till andra orter, där skörden slagit bättre ut. Nu blir detta för de kristna ännu nödvändigare, ty ingen skulle våga hjälpa dem af fruktan att utsätta sig för misstanken att själf vara kristen eller stå på dessas sida. Det är fråga om huruvida ens den, som har pengar, kan erhålla lifsmedel annat än i smyg eller på trakter, där han ej är känd. Detta skulle i synnerhet blifvit fallet med missionärerna, äfven om deras lif ej på annat sätt sväfvat i fara, så att de hade ej blott varit urståndsatta att arbeta bland hedningarne och de förskingrade kristna, utan de skulle äfven i sina svårigheter indragit hvar och en, som på något sätt bistått dem. — Utom de direkta anfallen på lif och lem samt förstörandet af mycken dyrbar egendom förvärrar kriget äfven hungersnöden genom den ständiga osäkerhet, som råder. Då ingen vet, om han får njuta frukterna af sitt arbete, blir följden, att handel och näringar, särskildt jordbruket, ligga nere. Resorna försvåras äfven, isynnerhet om man för med sig någon egendom, genom de många röfvarbanden, så att det blir lika omöjligt för de kristna att undanskaffa sina tillhörigheter som att afyttra dem. Likväl kunna de skatta sig lyckliga, om de med blotta lifvet nå fram till trakter, där bättre tider och större säkerhet råda. Deras personliga säkerhet är i alla fall långt ifrån betryggad, ty på många platser underkastas nykomlingar sedan oroligheternas utbrott en ganska sträng pröfning beträffande sin tro. Då de hvarken kunna eller vilja förneka sin Frälsare, blir deras ställning i så fall svårare än i hemtrakten, där ändå något medlidande kan väntas. Komma så boxarskarorna och anställa efterforskningar angående misstänkta individer, så blir det åter att fly, och den egendom, som finnes, blir »konfiskerad».

Det är sant, att under sådana omständigheter stärkas de, som verkligen utharda svårigheterna, men antagligen duka många under antingen lekamligen eller andligen eller båda delarna. Å andra sidan komma verkningarna att sträcka sig långt utöfver den närvarande krisen och kanske först efter dennas slut rätt skarpt framträda. Det blir då de västerländska kristnas plikt att taga en kristlig hämnd på Kina och att genom understöd i materielt och andligt hänseende återupprätta den upprifna kinesiska församlingen. Denna torde då hafva utsikt att blifva en kärna, kring hvilken de sluta sig, som fått sina tankar riktade på kristendomen just under de förföljelser, densamma utstått, och genom det sätt, hvarpå dess bekännare uthärdat dem.

Carl Blom.

Bref.

Shanghai, onsd. 12 dec. 1900.

Nåd och frid i rika strömmar från all nåds Gud!

Hoppas I bekommit flera bref, som jag afsändt under de tre sista månaderna. Underliga tider äro de, vi nu lefva i. Martyrernas blod är ännu kyrkans utsäde. Hvilken härlig skördetid vi nu ha att vänta i *Shansi*, hvars mark blifvit på detta sätt vattnad. Jag är bland dem, som erbjudit sig att vid första tillfälle resa dit upp för att söka göra *något* för de arma hungrande, i synnerhet de troende. Bedjen mycket för dessa! Vi hoppas, att kunna resa upp med penningeunderstöd nästa vår. Den nye provinsguvernören H. Ex. *Hsi* — massmördaren Yü's efterträdare — är främlingsvänlig och beskyddar nu de fem (5) ännu lefvande missionärerna i provinsen. Bland dem är fru Ögren med ett barn — hennes man är bland de mördades antal.

I fredags den 7 dec. afsände vi tvenne älskade bröder *Cheo*, som oförskräckt stod vid våra tre systrars sida under många lifsfaror under deras resa genom *Honan*, och *Kuo* — min trogne hjälpare i Hai-cheo — för att besöka de troende i norra *Honan*, *Shansi* och *Shensi*. Vi hafva skrifvit flera herdebref till de heligas församlingar där uppe. Dessa budbärare äro nitiska Jesu lärjungar och vittnen.

Eder tillgifne *C. H. Tjäder.*

En vän i London skrifver till oss: Hvarje lördag hafva vi sådana sköna bönemöten på Kina Inland missionens hem. Några af de hemvändande missionärerna tala alltid under dem, och det är underbart att höra och se dessa vänner. De synas alla strålande af och fyllda af frid och fröjd, och deras redogörelser för sina genomgångna erfarenheter flöda af lof och pris till Herren. Mest gripande har det varit att höra mr Saunders och doktor Hewitt. Mr Lutley är ännu för klen att tala offentligt. Då han för några dagar sedan var på husbesök, frågade han så mycket om våra svenska missionärer, ty han känner en stor del af dem.

Hemgångna missionärer.

Utdrag ur Chinas Millions.

»*Se, vi prisa dem saliga, som tåligt hafva lidit.*» Jak. 5: 11.

Mer än femtio namn möta oss i Kina Inland missionens förteckning öfver de under de senaste orolig-

heterna i Kina genom döden bortryckta missionärerna, tillhörande detta missionssällskap. Främst står namnet *William Cooper*. Vi kunna icke undgå att äfven för »Sinims Lands» läsekrets nämna några ord om denne man, hvilkens bortgång, mänskligt sedt, var för missionen i Kina en oersättlig förlust. I detta, som i så många andra fall, kan endast från den ståndpunkt, där man *icke ser* och *dock tror*, hugsvalelse vinnas.

Före sitt utgående till Kina var mr William Cooper sekreterare vid Kristl. Fören. af Unge Män, Gourock. Han mottog sin kallelse till tjänst på missionsfältet genom en predikan, som han läste, af C. H. Spurgeon öfver text i Esaia 6, v. 8.

Mr Cooper anlände till Shanghai den 9 januari 1881. I sina annars snabba framsteg vid inhämtandet af språket hindrades han genom att under loppet af nästföljande år insjukna i tyfoidfeber. Denna sjukdom, som blef lång och svårartad, skadade för alltid hans hörselorgan. År 1884 designerades han till Wu-ch'ang i provinsen Hu-peh, där han arbetade omkring ett år. Med detta enda undantag upptogs mr Cooper's tid ända till hans första hemresa, i början på året 1887, af arbete i provinsen An-huei. Under den nämnda vistelsen i hemlandet ingick han äktenskap och återvände till Kina med sin hustru och ett barn i novemver 1888. Vid återkomsten utnämndes han till superintendent i An-huei. Fem och ett halft år senare (juli 1894) kallades han af Kina Inlands missionens styrelse i Shanghai att biträda mr Stevenson i dennes viktiga och ständigt mera maktpåliggande arbete såsom missionsdirektör.

I maj 1898 kom mr Cooper ännu en gång till England, och hade hösten 1899 återvändt till Kina, då han, efter en resa till missionsstationerna i Kinas nordligare provinser, kallades att nedlägga sitt lif tillsammans med de öfriga martyrerna i Pao-ting-fu, en af de sista dagarna i juni 1900.

Denna kortfattade framställning af fakta och data ger föga uttryck åt den rätta innebörden i ett sådant lif med dess lugna, men kraftiga inflytande. Såväl inom den mission, mr Cooper tillhörde, som bland alla dem, åt hvilka tillfälle gifvits att närmare lära känna honom, var han i en ovanligt hög grad på en gång aktad och älskad. »Ett af de ytterst få otadliga lif, med hvilka jag någonsin kommit i beröring — sådant var hufvudinnehållet i ett bref, skrifvet af en vän, som hade tillfälle att vara tillsammans med honom under en tid, då han, dag efter dag, måste genomgå de mest pröfvande erfarenheter. Ty mr William Cooper hade, genom sin ofta vacklande hälsa, och äfven på andra sätt, inom, hvad vi kalla, det hvardagliga lifvets område, ständiga och svåra motgångar att möta. De ledde honom emellertid alla närmare den Herre, han älskade, och till en mindre vanlig grad af delaktighet i hans lidanden. På samma gång vi djupt deltaga med de efterlämnade sörjande, kunna vi icke annat än finna, att martyrkronan var en skön afslutning på ett sådant lif, och säkerligen, om valet erbjudits honom, hvad som mer än något annat skulle ha öfverensstämt med hans hjärteönskningar.

* * *

Af de från provinsen Shansi genom martyrdöden hemkallade, vilja vi här särskildt nämna mr och mrs Duncan Kay samt doktor och fru Wilson, båda väl kända för Sv. missionens i Kina medlemmar, så mycket mer som området för dessa båda missionärsfamiljers arbete låg inom närgränsande distrikt.

Mr D. Kay var som evangelist alldeles särskildt utrustad och hade i ej mindre än elfva års tid verkat i provinsen Shansi. Tillika med sin hustru fick han på och omkring sin station (Kü-ü) nedlägga ett värdefullt arbete i evangelii tjänst. Omständigheterna vid deras tillfångatagande och mord hafva förut i »Sinims Land» berörts. Mrs Kay skrifver i ett af de sista — om ej det sista — efterlämnade bref följande:

»Vår förtröstan står till Gud. Jag gifver eder mina anhörigas adress i hemlandet, i händelse vi skulle bli hemförlofvade till härligheten. Om någonting skulle hända oss, skall Gud bereda en utväg för våra kära barn i Chefoo. Jag har en önskan i mitt hjärta beträffande dem — nämligen att för deras skull bli skonad — men ske Guds vilja!»

Mr Kay skrifver: »Han skall komma till vår hjälp i nödens yttersta stund, jag är viss därom.»

Vi tro ock, att denna förtröstan ej kom på skam, äfven när befrielsen kom genom döden. En liten flicka dog tillsammans med föräldrarna, när de af boxarne (eller af dem, som kallade sig så) mördades i byn Fan-tien, den plats där de haft sitt mest hoppgifvande arbete. Hur svår förlusten än synes, då nya missionärer skulle behöfva flera år för att vinna den erfarenhet och däraf följande duglighet, som Gud fått gifva dessa sina trogna arbetare, tro vi dock, att han, som icke begår några misstag, skall rikligen välsigna, hvad som utsätts genom nedläggandet af dessa dyrbara lif för hans och evangelii skull.

Doktor Wilson's namn var väl kändt inom en vid krets af befolkningen i provinsen Shansi, där han tjänade evangelii sak, ej blott med sin läkekonst och sina jordiska ägodelar utan än mer med den personliga hängifvenhet, han inlade i sitt arbete. Han och hans hustru voro kända för den stora gästfrihet, de visade så väl medarbetare som infödda, bland andra tillfällen vid de i Ping-iang-fu, deras station, ofta återkommande konferenserna af olika slag. En af doktor Wilson's sista handlingar som läkaremissionär var att resa tjugo (eng.) mil genom de af uppror berörda landsträckorna i afsikt att göra, hvad han kunde, för att rädda äldste Si's lif, då denne af boxarnes svärd blifvit svårt sårad.

Såvida det ej varit för en särskild handling af mänskokärlek, hade doktor och fru Wilsson lämnat Kina före oroligheternas utbrott. Denna handling är karakteristisk för dem båda. De hade ämnat återvända till Skottland tidigt på våren 1900, men den hotande hungersnöden förmådde dem att ändra plan. Doktorn sade sig ej kunna resa, då folket stod inför en sådan nöd. Han stannade och uppköpte stora förråd af säd för att möta den kommande bristen. Detta blef orsaken till att de på hemvägen ej uppnådde T'ai-Yuen-fu, förrän boxarerörelsen och främlingsfientligheterna tagit den allvarsammaste utsträckning. Tillika med ett större antal missionärer från Shansi fingo de i Tai-Yuen-fu, den 9 juli, nedlägga sina lif.

Skulle icke kärleken, grunden till den handling, som dref dem att kvarstanna, och som sålunda blef en orsak till deras död, drifva äfven oss, hvar och en, som

läser dessa rader, att göra, hvad vi kunna, för att fullborda deras uppsåt, och, om möjligt, »rädda lif» bland norra Kinas nu bokstafligen »döende millioner?»

»*Gud begrafver sina arbetare men för sitt verk framåt.*»

Notiser.

Det är ett ämne till innerlig tacksamhet mot Gud, att de infödda kristna under den närvarande krisen i den kinesiska kyrkans historia i det hela förblifvit Herren trogna. För dem äro i sanning »dagarne onda». De drifvas från sina hem, deras hus nedbrännas, de fråntagas alla sina ägodelar, stundom ända till kläderna på kroppen; de tvingas att uthärda alla ett kinesiskt fängelses fasor; man befaller dem att offentligt förneka sin tro, såvida de ej vilja utan förskoning blifva öfverlämnade i boxarnes händer. De blifva grymt slagna med bambuklubbor — många af dem ihjälslagna. Ej underligt om några gå tillbaka och åtminstone för tillfället förneka sin tro. Att de, som gått tillbaka, i det hela äro ett fåtal förblifver ett underbart vittnesbörd om den gudomliga nådens kraft och äktheten af deras omvändelse. Vi anföra de ord, som vid en nyligen hållen församlingskongress talades af den för sina resor i Österlandet kända fru Isabella Bishop: »Efter åtta och ett halft års resor bland asiatiska folk vågar jag utan tvekan säga, att det råmateriel, ur hvilket den Helige Ande danar kinesiska kristna och martyrer, är det bästa materiel i Asien.»

* * *

I *Ch'en-chan, Honan,* utfärdade mandarinen ett påbud om att alla de kristna skulle uppgifva sina namn och lämna besked om huruvida de voro villiga att afsvärja sin tro, i hvilket fall han lofvade beskydda dem. *Icke en* af församlingsmedlemmarna var villig till detta, utan alla sökte tjäna Herren med större allvar än någonsin. Fastän fienderna där sökt skrämma de kristna, uppmuntra och styrka de hvarandra i Herren och fortsätta att samlas till gudstjänst. Två nya medlemmar hafva ingått i församlingen, två män af apostolisk tro, »hvilka med egna händer sönderslagit afgudabilderna». I *Tai-hang* utsattes måndagen den 16 juli såsom den dag, då alla utländska hundar (d. v. s. infödde kristne) skulle dödas. Med ett mod, som påminner om Daniels, samlades de emellertid till gudstjänst söndagen den 15, både på för- och eftermiddagen. De närvarande voro vid båda gudstjänsterna öfver sextio till antalet. Fastän hela staden var i rörelse, och folket ropade: »döda de utländska hundarna», visade ingen enda i hela församlingen något tecken till fruktan, utan allas hjärtan voro stilla inför Gud och bevarade i frid. Dessa fakta måste glädja hvarje missionärs hjärta och uppväcka Herrens trogna öfverallt till tacksägelse och lof.

* * *

Om *Mr Hudson Taylor's* hälsotillstånd säga de senaste underrättelserna, att han nu är något bättre, ehuru långt ifrån stark eller i stånd till mycken ansträngning. Hans och fru Taylor's närvarande vistelseort är Davos i Schweitz. Man hoppas, att den stärkande luften där, jämte stillhet och hvila, genom Guds välsignelse, skola medföra en afgörande förbättring. Vi uppmana Guds folk till förböner för honom.

* * *

I den nyligen utkomna *boken om Kina Inland Missionens martyrer* förekomma bland andra värdefulla statistiska uppgifter följande siffror, som visa det fulla antalet missionärer af alla protestantiska missionssällskap, hvilka, tillika med sina barn, under de senaste oroligheterna blifvit »slaktade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull, hvilket de hade».

Missionärer, tillhörande Kina Inland missionen	52
D:o af andra brittiska och amerikanska sällskap	48
D:o tillhörande skandinaviska sällskap (ej inneslutande svenska Helgelseförbundets mission)	27
	127
Barn, tillhörande Kina Inland missionen	16
D:o af brittiska och amerikanska sällskap	16
D:o af skandinaviska sällskap (ej inneslutande svenska Helgelseförbundet)	12
	44
Missionärer, tillhörande Kina Inland missionen, om hvilkas död man saknar fullt bestämda underrättelser	6
Barn, tillhörande Kina Inland missionen, om hvilkas död man saknar fullt bestämda underrättelser	4
	10

* * *

Med glädje ha vi mottagit underrättelsen, att några missionärer nu bereda sig att återvända till sina stationer. Biskop Cassels återvänder inom kort till Si-ch'uen, medan fru Cassels och barnen för närvarande kvarstanna i Shanghai. Konsulerna i Shanghai och Hankow ha intet att invända emot att missionärerna återvända till Ch'ung-k'ing (Si-ch'uen) eller besöka sina stationer. Äfven i provinserna Cheh-kiang, An-huei och Kiang-si (samt i provinsen Fuh-kien, där engelska kyrkan arbetar) ha missionärer kunnat återvända till några distrikt, och från vissa håll har man redan erhållit underrättelser om att de infödda kristna blifvit skonade till lif och egendom.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Januari månad 1901.

N:o		Kr.	Ö.
1.	F. V. B., Sundbyberg	20:	—
2.	Ur J. L:s sparbössa, Gefle, gen. J. R.	105:	—
3.	» R. A:s d:o » d:o	15:	—
4.	» J. R:s d:o » d:o	6:	43
5.	» P. N:s d:o » d:o	3:	70
6.	O. E., Stockholm	3:	—
7.	Från Jungfrufören., Vernamo gen. C. U.	150:	—
8.	» Betlehemskyrkans Barnmfg gen. L. H.	90:	—
	Transport	339:	13

	Transport	393: 13
9.	Från C. A. C., Normlösa	50 —
10.	» Hednavärldens vänner, Misterhult gen. M. K.	95: —
11.	» R. & H. H:s sparbössa	4: —
12.	Sparbössemedel fr. Hvetlanda gen. P. E. P.	33: 86
13.	Fr. Kinamissionens bönefg, Dalby till S. B:s underh. gen. A. L.	140: —
14.	K. S. fr. Nacka mfg (däraf 5 kr. för ett försåldt får)	41: —
15.	A. H.	45: —
16.	E. R., Stockholm	25: —
17.	Lindeskretsens sparb.-medel gen. A. A.	63: 34
18.	L. J., Asphyttan, Daglösen	40: —
19.	S. A. B., Gölhult	13: 50
20.	Gen. L. M. Tenhult till kvinnl. arbetare i Kina	23: —
21.	N. O., Huskvarna	11: —
22.	Från missionsvännerna i Huskvarna gen. d:o	20: —
23.	P. H. gen. d:o	4: —
24.	Ur Emmys sparbössa gen. d:o	5: —
25.	C. H., Broddetorp	10: —
26.	G. R.	5: —
27.	A.	10. —
28.	Skäftesfall« arbetsfören. gen. K. A. K.	20: —
29.	Sparb.-medel fr. Stockholm	395: 12
30.	Lindesberg, Kollekt gen. A. P.	40: —
31.	Hedtorps sparbössa	12: —
32.	Söndagsskolan, Vaksala, gen. E. Ö., Upsala	12: 75
33.	Linderås Södra mfg gen. A. A. C.	50: —
34.	R:s sparbössa gen. A. K., Linköping	5: 30
35.	Till kvinnl. arbetare fr. en jungfruförening i Tenhult, Rogberga, Bogla & Klefvarp	50: —
36.	Från Folketorps mfg sparbössa gen. G. L.	17: —
37.	» » söndagsskolas sparb. gen. d:o	4: 60
38.	» C. F. P., Skattungebyn	12: —
39.	Auktionsmedel fr. Eksjö gen. S. J.	88: 46
40.	A. D., Jönköping	10: —
41.	C. O. A., sparb.-medel, Flisby	20: —
42.	Söndagsskolbarnens sparb. gen. d:o	11: 18
43.	En nyårsgåfva till S. M. K., fr. J. S., Karlskrona	20: —
44.	Sparb.-m. gen. J. B. O. Verlinge, Skytts Vemmerlöf — J. B. 5: 85, P. H. 0: 70, M. P. 0: 35; B. A. 2: 00; J. S. 0: 20; H. A. 0: 25; O. J. 1: 76; A. N. 1: 00; fyllnad 0: 9.	12: 20
45.	D:o — E. L. 9: 30; L. P. 4: 45; H. B. 3: 25; B. H. 2, gen. H. B.	19: —
46.	G. L. Sparbössemedel från Styrsö	57: 22
47.	» » » Donsö	40: 14
48.	» » » Vrångö	2: 64
49.	K. J., Lyckeberget	10: —
50.	Sparbössemedel fr. vännerna i Undersåker gen. J. Å.	29: 55
51.	Behålln. af en fest trettondag jul gen. d:o	64: 45
52.	J. N., Kramfors	10: —
53.	Kollektmedel fr. K. F. U. M., Stockholm	30: 34
54.	A. A.	10: —
55.	Ur missionsaskar fr. Tranås och omnejd gen. K. B.	266: 13
56.	Esters missionsask gen. d:o	12: 25
57.	Naemis » » d:o	7: —
58.	Marys » » d:o	16: 58
59.	J:s » » d:o	26: 82
60.	Till evangelisten Chang-Chi-heng, underh. för ett år fr. K. & J. B.	150: —
61.	Gripenbergs mfg gen. G. F.	20: —
62.	Fyllnad	—: 35
63.	Gen. A. Ö., Söderköping	13: —
64.	Mattei 10: 8	125: —
65.	T. & M. gen. M. E. B., Ödeshög	20: —
66.	E. J. » d:o	20: —
67.	Hj. » d:o	5: —
68.	G. F. » d:o	3: —
69.	F. S. » d:o	2: 50
70.	Boldsbods mfg d:o	50: —
71.	Böneryd d:o	30: —
72.	Kollekt i Nye gen. G. A. S.	15: 71
73.	Gen. L. S.: sparbössemedel fr. Sollefteå	25: —
74.	H. L., Visby	6: —
75.	Risinge mfg gen. K. O. A.	25: —
76.	Gen. P. E. P., Hvetlanda, J. A., Holsby sparb.	10: —
	Transport	2,935: 12
77.	Sparbössemedel fr. K. F. U. M:s missionskrets, Karlskrona	13: 40
78.	Nyårsgåfva af O. B., Jönköping	40: —
79.	K. R., Ånge, Hålland	5: —
80.	R. D., Norrköping gen. Red. af Svt.	5: —
81.	Sparbössemedel fr. Skepsta gen. L. D.	95: —
82.	Fru A. D., Skepsta: till Missionshemmet	10: —
83.	K. E. B., Göteborg: till d:o	10: —
84.	A. J., Alingsås	25: —
85.	Kollekt i Grenna gen. A. B.	6: 54
89.	Sparbössemedel gen. F. L., Donsö	10: —
87.	d:o fr. H. B., Hedemora gen. H. S.	—: 70
88.	d:o » A. G. » » d:o	—: 70
86.	Fyllnad af H. S.	8: 60
90.	Sparbössemedel fr. K. F. U. M., Stockholm	13: 09
91.	H. A., Köping	5: —
92.	Sparbössemedel fr. S. S.	8: —
93.	D:o » A. R.	5: —
94.	Tofteryds mfg A. S., Gimarp	100: —
95.	Fr. en gosses sparbössa gen. K. B., Tranås	9: —
96.	W., Tranås gen. d:o	2: —
97.	Onämnd i Tranås gen. d:o	3: —
98.	Eugeniahemmets sparbössa gen. B. J.	23: 62
99.	B. J. till de hungerslidande	2: —
100.	E. & M. K., Göteborg	30: —
101.	Kollekt i Grillby gen. R. B.	9: 59
102.	Reshjälp till R. B. gen. d:o	1: 15
103.	Kollekt i Irsta gen. d:o	2: 18
104.	Från söndagsskolan i Hesselby gen. d:o	3: 03
105.	Reshjälp till R. B. fr. Storkumla	4: —
106.	D:o fr. T., Enköping	6: —
107.	S. A. B., Gölhult	5: —
108.	K. J. B., Bankhult, gen. S. A. B.	10: —
109.	O. W. Fr., Boarum, gen. d:o	5: —
110.	Frkn O:s missionsask gen. K. B.	3: 06
111.	Insaml. af skolflickorna A. E. & A. P. gen. T. L. E., Månsta	40: —
112.	Fr. Barnmfg, Göteborg gen. E. O.	150: —
113.	Fr. H. L., Kumlaby	2: —
114.	N. J., Bornholm, gen. F. M.	28: —
115.	K. S. gen. d:o	12: —
116.	Berga syfören., V. Vingåker, gen. J. S.	100: —
117.	Hakebo mfgs sparbössa gen. G. S.	30: —
118.	Onämnd gen. d:o	10: —
119.	Fr. Ryds mfg gen. A. L., Kilanda	50: —
120.	K. B. till de hungerslidande	10: —
121.	M. J. till d:o	10: —
122.	Onämnd till d:o	15: —
123.	Gen. J. L., Stockholm, Missionshemmet	2: 50
124.	Kollekt i Oskarshamn gen. P. O. S.	12: 45
125.	Sparbössemedel gen. K. N.	3: 50
126.	»Tionde»	20: —
127.	Gen. D. B., Norge, nödhjälpsfonden	30: —
128.	Gen. H. L., nödhjälpsfonden	14: —
129.	O. & F. till d:o	10: —
130.	S. A. Höganäs d:o	5: —
131.	Sparbössemedel fr. Nora gen. H. D.	83: —
132.	»Till de af hungersnöden lidande»	100: —
133.	V. Ö., Storsjö: Ukna mfg, »behöfvande inf. kristna».	25: —
134.	Från Fr. I. W. gen. C. O. K., Linköping	3: —
135.	Ankan P. i Skede gen. d:o	12: 50
136.	K. F. U. M., Göteborg. Kollekt gen. J. B.	80: —
137.	Fr. en vän på Gottland gen. H. L. till de hungerslidande (jämte en sockertång)	5: —
138.	Onämnd gen. N. P. P., Munka Ljungby	11: —
139.	N. M. J. gen. d:o	3: —
140.	N. P. P.	6: —
141.	K. K:s missionsask gen. K. B.	13: 30
	Summa kr.	4,311: 03

Ett varmt tack till alla gifvare!

»Och han har dött för alla, på det att de, som lefva, icke mera må lefva för sig själfva, utan för honom, som för dem har dött och uppstått.» 2 Kor. 5: 15.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1901.

6. Årg. MARS 1901. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735.

Examenshallen i Tai-Yen-fu.
Rymmer 12,000 studenter.

Innehåll:

Underrättelser från vårt missionsfält: från Tong-cheo-fu & Han-ch'eng. — Från Shanghai. — En minnesgudstjänst. — Om missionsarbetets återupptagande i Kina. — En generalkonsuls uttalande. — Guds kraft till frälsning. — Tacksägelse- och böneämnen. — Redovisning för influtna medel.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Underrättelser från vårt missionsfält.

Från några af våra församlingsmedlemmar i T'ong-cheo-fu har i dagarne bref anländt. Af detsamma framgår, att gamle herr *Fann*, han, som för några år tillbaka sedan miste sin gradbeteckning såsom lärare, i frid fått ingå i sin Herres glädje och af Jesu hand fått emottaga lifvets ovanskliga krona. Vi kände budskapet mycket smärtsamt, då vi ihågkommo hans tårar vid afskedet och veta, att vi aldrig mera här på jorden få återse honom. På samma gång var det ett »godt budskap», ty han fick dö en naturlig död och slapp »sättas på prof» och utstå martyrlidandets kval.

Att våra församlingsmedlemmar blifvit skonade från förföljelse, trots kejsarhofvets närhet, bör ock mana oss till tacksamhet. De längta efter att snart få återse oss. Men så rasar hungersnöden! Hvar är nu den gode och trogne tjänaren, som vill hjälpa till med att lindra nöden?

Gud, förbarma dig öfver Kina! Gud, förbarma dig öfver våra kristna kineser! Gud, välsigna alla kinamissionens vänner i vårt kära Sverige!

A. B—g.

Brefvet lyder i öfversättning som följer:

Pastor och fru Berg, fröken Eriksson!

Frid vare eder!

O, att Kristi nåd och frid måtte föröka sig hos eder! Från sjette månaden upp till dato har församlingen i T'ong-cheo-fu varit utsatt för svåra förföljelser, men, tack vare borgmästare Uangs beskydd, hafva vi blifvit bevarade i frid. Vi vilja fortfarande hvila vid Herren, som skall bevara oss i frid. Alltsedan våra utländska lärare lämnade oss, hafva vi ej mottagit något bref, och vi äro bedröfvade i våra hjärtan. Den 23:dje aug. (lördagen den 16:de okt. 1900) lämnade gamle herr Fann denna världen, efter föregående sjukdom. För närvarande äro hans änka och vi *Kü Iong-ngan* och *Shüh Ki-rh* i huset och vakta dörren. O, att Herren snart ville låta den förföljelse, som öfvergår Kina, taga slut och en stor fred blifva sluten! Vi längta efter att alla våra lärare måtte skyndsamt komma tillbaka!

Änkekejsarinnan och kejsaren hafva nu anländt till Shensi och vi äro mycket oroliga i våra hjärtan. Vi veta icke, huru förhållandet mellan Kina och Västern för närvarande är. Under hela detta år har intet regn fallit, och stor hungersnöd råder. I T'ong-cheo-fu kostar en tunna hvete 11 tæls (ungefär fyrdubbla priset). *Nu återstår för oss intet annat än att dö af svält.*

Vi bönfalla alla våra lärare att, så fort Ni mottagit detta bref, skyndsamt skrifva till oss, på det vi må blifva hugsvalade och tröstade till våra hjärtan. Af denna orsak hafva vi tillskrifvit eder.

Till pastorerna Folke med fru och barn, Tjäder med fru och barn, Berg med fru och barn, Stålhammar med fru, Linder med fru, och Blom.

Frid vare eder alla!

Från bröderna *Kao Ming-shuan, Liang uan-Uen, Shün Ki-rh, Kü Iong-ngan*, som gemensamt hälsa eder.

Afsändt från T'ong-cheo-fu den 23:dje sept. af kejsar Kuang-Hsüs 26:te regeringsår (den 14:de november 1900).

* * *

Från Han-cheng.

Följande bref från infödde evangelisten Ki till missionär Bergling redogör för händelserna i Han-cheng och trakten däromkring under förföljelserna. Det är dateradt den 26 sept. 1900.

Vördnadsfullt tillönskas herr Bergling med familj nåd och frid!

Angående församlingen här rådde under första hälften af året frid och lugn, men redan den 2 juli kom Kiang-chong-li* hit från Üin-ch'eng med underrättelse om att boxarne gjort uppror i och omkring Peking samt grufligen förföljt Guds församling. Vid den tiden var herr Stålhammar från T'ong-cheo hos oss på besök. Den 3 juli kommo fröknarna Sandberg och Ulff tillbaka hit, den förra från Pe-chuang, den senare från Si-üen. Den 4 juli reste hon och fru Stålhammar tillbaka till T'ong-cheo. Den 6 lämnade fröken Sandberg oss, åtföljd af Chang och flydde till Tong-cheo. Söndagen den 8 juli kom bref från herr Blom med underrättelse, att boxarne redan inträngt i provinsen Shansi, så att faran var öfverhängande, hvarför han rådde till ögonblicklig flykt. Den 9 bröt därför fröken Ulff upp, åtföljd af mig och Kai-huei, med T'ong-cheo som närmaste mål. På tredje dagen framkommo vi dit. Herr Blom var då den ende kvarvarande där, alla de öfriga missionärerna voro redan i Singan.

Som vi i T'ong-cheo hörde om guvernörens i Shensi allvarliga uppsåt att beskydda utländingarne och de kristna, fortsatte ej fröken Ulff resan utan återvände till Han-cheng. Återkomna hit fingo vi höra, att herr Robertson (tillhörande Kina inl. missionen) rest här förbi på väg till Singan, och att han berättat, att herr och fru Mc Connell med sällskap voro stadda på flykt i samma riktning men ej kunde fortsätta, då hela sällskapet ej ägde mer än 10 tael (28 kr.) i respengar. Jag skyndade därför att skaffa en man, med hvilken jag kunde sända honom hjälp. Som Kiang-chong-li söndagen den 15 kommit från T'ong-cheo för att hjälpa fröken Ulff, sände jag honom den 16 öfver Gula floden till Ho-tsin med bref och pengar till herr Mc Connell. Samma dag skref jag ock till vår mandarin och bönföll om hans beskydd. Redan den 17 på aftonen kom Kiang-chong-li tillbaka och berättade, att Mc Connell med sällskap, inalles 8 personer, blifvit under sin flykt mot Han-cheng af upprorsmakare lockade bort från stora vägen och sedan på Gula flodens strand, vid köpingen Tsing-kia-uan, dödade med knifvar och spjut.

Nu nådde vår förskräckelse sin höjd; öfverallt syntes fara utan gräns. Lyckligtvis utfärdade mandarinen en proklamation till vår förmån och förordnade därjämte, att polisen skulle ständigt bevaka missionsstationen.

Sedermera kommo alltjämt nya underrättelser och bref, hvarför fröken Ulff slutligen bröt upp, åtföljd af Kiang-chong-li och Kai-huei. Som skyddsvakt »i sitt

* Församlingsmedlem i Han-cheng, som gått i vår skola i Üin-cheng.

ställe» sände mandarinen stadens fängelsedirektör och 8 poliskonstaplar. Kai-huei återvände hit från Singan, men Kiang-chong-li medföljde till Shanghai.

Guvernören i Shansi lämnar intet skydd åt utländingarne och de kristna, följaktligen hafva dessa utstått svåra förföljelser i denna provins. Guvernören i Shensi däremot beskyddar dem, hvarför där intet lif spillts och lugn och frid råder. På vår missionsstation äro jag och Cheng-tsing-tao lämnade ensamma att se efter husen.

Som vi tid efter annan hört om förföljelse bland våra bröder på utstationen Pe-chuang i Shansi, sände jag Cheng dit för att utforska deras belägenhet. Till vår stora glädje fingo vi då höra, att äfven mandarinerna i Shansi numera beskydda de troende, och att boxarne sinsemellan splittrats; bröder och systrar både i Ho-tsin och Pe-chuang lefva nu i fred och ro, ingen har utstått några svårare lidanden.

Det är nu blott en sak, som ger anledning till stor, allmän oro, nämligen den svåra hungersnöden i våra trakter. Mjölpriset har redan stigit till 70 à 80 cash pr skålpund *, och omalet hvete kostar 1,800 cash pr skäppa.

Då fröken Sandberg reste, lämnade hon oss matpengar efter samma regel som under vanliga förhållanden, men detta räcker nu på intet sätt till. Hustru Chang och hennes son äro redan utan mat. Efter samråd hafva vi beslutat att tills vidare lämna dem 800 cash i månaden från församlingskassan.

På lång tid har intet regn minskat torkan, hvarför vi behöfva ropa till Herren om mycket förbarmande.

Detta är i korthet de mera betydande händelser, som timat, och hvilka jag meddelar, på det herr Bergling genom läsningen däraf må varda lugnad.

I Peking råder nu mycket stor villervalla. Kejsaren har rest till Shensi. Vi längta storligen efter fred mellan Kina och utlandet och efter stor frid öfver hela jorden. Må herr Bergling snart kunna återvända hit till Han-cheng och vi tillsammans med trohet få tjäna vår Herre Jesus till människors uppväckelse och pånyttfödelse.

Om så sker, skall vår glädje i sanning varda fullkomnad.

»Se, en stund kommer och har nu kommit, då I skolen förskingras, hvar och en till sitt, och lämna mig allena; dock jag är icke allena, ty Fadern är med mig.» Joh. 16: 32.

Ringe brodern
Ki-ning-ko.

* * *

Från Shanghai

den 16 jan. 1901.

— Årsdagen af vår afresa från Stockholm 1900. —

Till våra vänner och medtjänare för kinesernas frälsning.

Guds frid *regere* i edra hjärtan!

I hopp om edert fortsatta deltagande och intresse för missionsverket i Kina skrifver jag återigen några rader. Jesu budskap till Johannes, där han satt inom lås och bom: »*Och salig är den, som icke tager anstöt af mig*», synes särskildt lämpadt för denna tid. Den åldrige kämpen i Herrens här i Kina, mr J. Hudson Taylor, har påmint oss därom, i det han tillsändt hvar och en af C. I. M:s missionärer en skrift: »*The Blessedness of the Unoffended*», som lärorikt utlägger dessa ord. Hoppas den kommer ut på svenska! Ett ödesdigert år har gått till ända. Herren har i sin outgrundliga vishet och kärlek tillåtit häpnadsväckande ting att ske i detta land. Vi vilja ej i oförstånd fördunkla hans råd eller tala om ting, som äro oss för svåra att begripa. Job 42: 3. I tillbedjan böja vi oss för vår Gud och bida efter hans hjälp. Under hans hägn ha vi fått börja det nya året, och under samma hägn få vi tillryggalägga hvar dag, som gryr. »Gif, o, Jesus fröjd och lycka», är vår samstämmiga bön. Därvid tänka vi nu först och främst på Kina. O, att vederkvickelsens tider *snart* komme ifrån Herrens ansikte och han förvandlade sitt folks klagan i fröjd!

Hungersnöden är mycket stor både i Shensi och Shansi. Tidningarna förtälja, att människokött torgföres utan att myndigheterna kunna hindra det. Mycket sannolikt. En katolsk missionär från Shensi beskrifver i ett längre bref den *gränslösa* nöd, som råder däruppe. Men jag har ej tid att återgifva det nu. Länge ha vi försökt finna ut ett sätt att sända penningar dit upp. I ihärdig bön har saken lagts inför Herren, och han, som lofvat råda oss, har nu gifvit sina tjänare råd. Kina Inland Missionens direktör mr Stevenson kom på den tanken att bedja vicekonungen Chang-chï-tung om hjälp, och genom hans bemedling har nu C. I. M. sändt 2,000 tæl silfver eller omkring 5,200 kr. till P'ing-iang-fu i Shansi för att utdelas till de lidande kristna.

Meningen var, att br. Mc Kie, som tillika med tre kvinnliga missionärer genom Guds vilja undgått döden däruppe, skulle utdela dem till de kringliggande församlingarnas äldste, för att desse sedan i sin tur skulle distribuera dem till de behöfvande. Men, då nu Mc Kie med sällskap begifvit sig på väg till kusten, ha penningemedlen öfvertagits af en mot utländingarne vänlig mandarin, som lofvat ombesörja, att de komma i de äldstes händer. Herren förhjälpe därtill! Nyårsdagen telegraferade min man till Mc Kie i P'ing-iang-fu och bad honom sända bud till Sv. missionens i Kina arbetsfält för att höra, huru där stod till. Han tillfrågades ock, om understöd kunde komma de hungrande där till del. Den 8:de januari ingick svar, som i öfversättning lyder: »Heo-ma den 7 jan. 1901, 3,15 e. m. Stevenson, China Inland Mission, Shanghai. Anordningar för utdelning äro vidtagna, Üin-ch'engs församlingar inbegripna. Skicka genast penningar till sekreteraren *Tsien* i prefektens »Yamen» P'ing-iang-fu. Vi begifva oss af till Hankow den 6 jan. Mc Kie». Detta telegram beredde oss stor glädje. Han, som sagt: »Åkalla mig i nödens tid, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig!» har infriat sitt löfte och för de kära i Üin-ch'eng och omnejd öppnat en hjälpkälla. Må han dock i nåd sörja för, att den ej strax sinar ut! De kristna i Macedoniens församlingar ansågo det som en *ynnest* att få deltaga i undsättningen till de heliga och gåfvo *rikligen* i sin *djupa fattigdom*. 2 Kor. 8. *Hvem* vill följa exemplet?

Sistförflutna 7:de december skickade vi tvenne af de män, som eskorterade oss till kusten, tillbaka till Shansi medförande bref från oss till de olika församlingarna. Ko-

* Under vanliga förhållanden kostar mjölet 12 à 15 cash pr skålpund. I norra Kina lefver folket förnämligast af hvetemjöl. En arbetares dagspenning är vanligen 100 cash. För en mans kost räknas åtgå 3 skålpund mjöl pr dag.

ta-ch'eng och Cheo-teh-tuh äro båda sanna kristna, som vi hoppas skola genom Guds nåd bli i stånd att trösta medbröderna och äfven gifva dem fullständiga upplysningar angående oss och förhållandena här, som de säkert längta efter. I början af mars vänta vi dem åter. Af längtan räknar jag dagarne dit. Det är så länge, sedan vi hörde något från vårt distrikt. Vi förstå ej, hvad det blifvit af evangelisten *Chang-chi-heng*. För en tid sedan sades det, att fienderna sökte efter honom, och att han måst fly. Herren, som gömde skrifvaren Baruk och profeten Jeremia undan, skall, det är vårt hopp, gömma denne sin tjänare också.

Missionärer, som hafva sin verksamhet förlagd till någon af traktathamnarne eller i grannskapet däraf, börja så småningom återvända till sitt arbete. När få *vi* anträda vår återfärd? Herre, du vet, huru vi längta därefter, och du skall icke *fördröja* oss öfver den *rätta* tiden. Våra tider stå i *din* hand. Häromdagen begåfvo sig tjuguen missionärer på väg till Si-ch'uan. Men hvad händer: ångaren strandar, och flera ibland dem måste resa tillbaka till Shanghai utblottade på allt. Kaptenen och fyra matroser omkommo, alla de öfriga räddades. Herren synes särskildt vilja göra sig känd för sitt folk under namnet *underlig* i dessa dagar.

I Shanghai råder stort sedefördärf. Såsom mycket betecknande hörde jag nyligen, huru vissa infödda predikanter, som känna till denna plats, säga, att det var hit den *förlorade sonen* begaf sig, då han for till främmande land. Luk. 15: 13. Ingen må tänka, att arbete tryter för oss här. Nej, vi ha fullt upp att göra och mer än vi kunna hinna med. Kineser bördiga från denna trakt förstå oss i allmänhet icke, så olika är dialekten, men här finnes ett stort antal främlingar från alla landets provinser, och många bland dem kunna vi utbyta tankar med och visa dem till Guds Lamm. Herren har ock lagt skandinavernas andliga nöd på våra hjärtan. Tvenne gånger i veckan hålles skandinaviska möten i en mindre sal i »The Union Church», hvilka missionärerna tura om att leda. Omkring ett par hundra skandinaver äro bosatta här i staden, af hvilka de flesta äro kristna blott till namnet. Vi vänta att få se åtminstone några af dem taga upp korset och följa Jesus. Studerandet af det kinesiska språket upptager en stor del af vår tid. Vi behöfva alla mera kännedom däri för att tydligare kunna framställa evangelium för folket. Två à tre gånger om dagen ha vi gemensamma bönestunder, då vi lägga Kinas djupa nöd och mycket annat, däribland missionärernas behof, inför vår trofaste Fader. Det är outsägligt dyrbart att få bära hvarandra på bönens armar. Herren gifve oss att stå fasta i en ande, kämpande för kinesernas frälsning, och att vara *trogna intill döden!*

Om Gud vill, skall jag snart skrifva igen. Alla syskonen hälsa eder i Kristus genom eder ringa syster

Hilma Tjäder.

En minnesgudstjänst

efter de missionärer, som under den senaste förföljelsen i Kina lidit martyrdöden, hölls i Mildmay Conference Hall, London, den 12 febr. och anordnad af C. I. M.

Genom Guds stora godhet och nådiga ledning bereddes mig den glädjen att få vara närvarande vid denna gudstjänst — en förmån, som jag upprepade gånger tackat Gud för. Hvad jag där hörde och såg, har jag gömt djupt i mitt hjärta, och det synes mig, som om det aldrig kunde utplånas ur mitt sinne. Den stora åhörareskaran, talarna, den allvarliga prägeln öfver det hela, den spända uppmärksamhet, hvarmed föredragen och berättelserna följdes, den starka rörelse, som stundom genomgick församlingen, de böjda hufvudena, de tårfyllda ögonen, som blickade emot talarna — allt står så lifslefvande för mig. Gång efter annan återljuda i mina öron texten, som lästes, bönerna och tacksägelserna, som uppsändes till Gud, och de af kärlek och nitälskan lågande orden från Herrens tjänares mun och uppväcka hos mig bön och längtan för Kina, för mig själf och för hela Guds församling på jorden.

* * *

För att tillmötesgå en af flera missionsvänner uttryckt önskan — jag hoppas, att det skall intressera alla — lämnas härnedan ett fullständigt referat öfver mötets gång och återgifvas de tal, som höllos vid detsamma.

Mötet begynte kl. 7 e. m. och fortgick till kl. 10 e. m. Talare voro mr *M. Wood*, C. I. M:s 2:dre sekreterare; mr *Mathieson*, ordföranden för aftonen; rev. *Fox*, hederssekreterare i engelska kyrkans missionssällskap; mr *Teodor Howard*, ordförande i C. I. M:s kommitté, och missionärerna *Lutley*, *Saunders* och *Dreyer*; rev. *Franc White* och pastor *F. B. Meyer*. Den gamle doktor *Baedeker* började med bön, och en af kommittéledamöterna läste Upp. 7: 9—17; Rom. 8: 35—39; Upp. 14: 12, 13; 20: 6.

Mr *Marcus Wood* yttrade nu:

»Kära vänner! Vi hafva i afton samlats under djupt allvarliga omständigheter. Kina Inland missionen har lidit en outsäglig förlust genom femtioåtta missionärers bortgång, inberäknadt tio associerade, som tillhörde Helgelseförbundet i Sverige, och hundratals infödda kristna, hvilka alla nyligen hafva lidit martyrdöden under det plötsliga utbrottet af förföljelse i Kina. Detta möte är afsedt att i någon mån uttrycka vår känsla af förlust och vår vördnad för minnet af dessa hängifna män och kvinnor. Många af dem voro missionärer af betydande erfarenhet och känd duglighet. Andra, fastän unga i arbetet, hade samma hängifvenhet. Vi sörja djupt förlusten af dem alla. Ord kunna icke uttrycka den förlust, som Kina lidit genom vilseledda människor, som dödat dem, hvilka buro Kinas högsta intressen på sitt hjärta. Med alla anhöriga och vänner, som nu lida genom den svåra förlusten, känna vi djupt deltagande. Vi uppsända för dem innerliga böner om att de må blifva uppehållna och tröstade af Gud i denna pröfningens stund. Andra missioner hafva lidit på samma sätt fastän icke i samma grad. Baptisternas missionssällskap har förlorat tretton missionärer: Sheo-Yang missionen elfva; Sällskapet för evangelii utbredande tre; Brittiska och utländska bibelsällskapet två; andra missioner, inneslutande amerikanska och öfriga euro-

peiska fyrtiosex. Hela antalet martyrer, tillhörande protestantiska missionssällskap, blir sålunda etthundratrettiotre. Jag skall nu uppläsa våra egna medarbetares namn, och medan jag gör detta, må våra hjärtan upplyftas till Gud i bön, att han måtte rikligen utgjuta sin Helige Ande öfver sitt folk, så att den gudomliga kallelsen må finna gensvar hos många, att de må gå i Mästarens namn för att intaga de fallnes plats.»

Sedan namnen på dessa missionärer samt namnen på de barn, som äfven lidit martyrdöden, upplästs, slöt han med följande ord ur skriften: »*Och jag hörde en röst från himmelen säga: Skrif: Saliga äro de döda, som i Herren dö härefter. Ja, säger anden, de skola hvila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem efter.*»

Mr *I. E. Mathieson:*

Efter att hafva lyssnat till berättelsen om att så många bröder och systrar i Kina bortryckts genom en våldsam död, är det svårt att veta, hvad man bör göra eller säga. Ett höfves oss dock, nämligen att undergifvet böja oss för Guds majestät och lyssna till honom, då han i dessa uppskakande tilldragelser säger till oss: »*Blifven stilla och besinnen, att jag är Gud, jag skall vara hög bland hedningarna, jag skall vara hög på jorden.*»

Bland de många oroande händelser, som timat under de sista aderton månaderna, är väl, hvad angår Guds rike, ingen att jämföra med det, som händt i Kina: mördandet af dessa kära män, kvinnor och barn. I den nyare tidens historia gifves intet motstycke till detta. Något liknande hände på Madagaskar för omkring 60 år sedan, men lyckligtvis hade de europeiska missionärerna blifvit utdrifna, innan förföljelsen utbröt, och de, som mördades af den grymma drottningen, voro på långt när ej så många som de, hvilka i Kina förlorat sitt lif genom kejsarinnans grymhet. Vi kunna ej utforska Guds försyn, att han under denna tid tiger stilla. Det är mycket svårt äfven för troende människor att förstå, hvad Gud menar med sådana tilldragelser som dessa, hvilka i afton upptaga våra tankar och sinnen. »Genom hafvet gick din väg, din stig genom stora vatten och dina fotspår fann man icke.» Men kristna människor kunna dock upptäcka något af det, som är fördoldt för den stora mängden, ty Gud har äfven en annan väg. Hans väg är »i helgedomen»; den 70:de ps. och ett uttryck i den 73:dje leder oss troende att söka få inträda i helgedomen — den plats, som är helgad genom den lefvande Gudens närvaro genom den Helige Ande — platsen för bön och tillbedjan, den Högstes heliga boning, där han nedstiger för att möta sitt väntande och troende folk och för att för det uppenbara några af sina hemligheter. O, att vi mera begrundade och tillbådo inför Gud, och att vi gäfve oss tid till ett rikare böneumgänge med honom, att vi måtte skickliggöras till att fatta mera af hans förborgade djupheter.

Då vi tänka på dessa kära, hvilkas namn upplästs för oss i afton, och på de många infödda kristna, som äfven förlorat sina lif under denna svåra tid, kunna vi ej annat än upplyfta våra hjärtan i tack och lof till Gud, att dessa våra älskade vänner nu hvila ifrån sitt arbete. En vers i Ps. 21, som utan tvifvel är en messiansk psalm, är mycket skön. Psalmisten talar där till Fadern om Sonen och säger: »Du gör honom till en välsignelse evinnerligen, du fröjdar honom med glädje inför ditt ansikte», och vi tro, att på hvar och en af dessa Jesu Kristi martyrer: på de små gossarna, flickorna, jungfrurna, hustrurna och de modiga Kristi stridsmännen, hvilka vågat sig långt in i det inre af det hedniska Kina, med all rätt kan tillämpas detta ord: Du gör honom till en välsignelse evinnerligen, du fröjdar honom med glädje inför ditt ansikte, »ty sina heligas namn bär han på sitt hjärta», och icke en af dem är förgäten af Gud. Äfven den ringaste af hans heliga skall hafva sin andel i den stora härlighet och salighet, som snart skall uppenbaras.

Med afseende på de förskräckliga lidanden, som våra vänner måste uthärda, innan de inträdde i härligheten, så kunna vi ej i afton i detalj tala därom, men vi må väl vara förvissade, att vår älskade, nåderike Herre Jesus, som sitter på Faderns högra sida, skådade ned på dem med intresse och deltagande, då han såg den ene efter den andre och grupper af dessa kära missionärer sopas bort af den vilda storm, hvilken uppstått genom den våldsamhet och grymma orättvisa, som de hedniska kineserna vid dessa tillfällen tillstaddes att ådagalägga.

> När smärtan in i själen skär,
> Vår Herre Jesus ock den bär.
> Han delar med oss all vår nöd
> Och är i sorg vårt fasta stöd.
> Vi därför tröstligen gå fram
> Och säga allting för Guds Lamm,
> Att vi af honom hjälp må få
> Och i den 'onda dag' bestå.

Det är i sanning af intresse att gifva akt på ordet »vittne», såsom det användes i skriften. I vår föreställning om martyrer äro vi benägna att förbise det förhållandet, att martyrskapet endast är afslutningen på ett lif af vittnande, ty ordet »martyr» betyder egentligen vittne. Åt Herren Jesus Kristus gifves denna sköna och välsignade titel såsom hans egendom på ett alldeles särskildt sätt.

Låtom oss icke glömma, att alla vi, som äro Herren Jesu efterföljare, återlösta med hans dyra blod, hafva lämnats kvar härnere för ett enda ändamål, nämligen detta att vittna om vår Mästare och bekänna hans namn för ett större eller mindre antal af vittnen. Kära vänner, är det icke så, att vi härigenom lyftas högt upp öfver denna världens strid och oro till en helt annan, högre rymd, då vi såsom Herren Jesu Kristi tjänare kallats till denna underbara och härliga kallelse att för honom verka ett verk, som skall förblifva, icke under en eller två mansåldrar, icke under ett eller två århundraden utan genom evighetens otaliga tidsåldrar, till oräkneliga människosjälars frälsning. Hvilka känslor böra vara de förhärskande hos oss med afseende på dem, som brottsligt och grymt hafva åstadkommit all denna olycka och allt detta förskräckliga onda? Vi minnas rörande den förste martyren, att Gud, då han talade till Kain om hans broder Abel, sade: »Din broders blods röst ropar till mig ifrån jorden». Någon förskräcklig efterjagande hämnd synes skola upphinna mördaren. Jag vet icke, om det hos Kain förekom något uppmjuknande eller någon ånger, när han tänkte tillbaka på den förskräckliga dag, då han slog ihjäl sin broder Abel. Sedan åter under judendomens tid läsa vi om en martyr, Sekarja, son af Jojada, hvilken icke endast var Israels öfverstepräst, utan äfven en stor statsman under konung Joas. Han tillrättavisade folket, emedan de vände tillbaka till de folks gudar, bland hvilka de bodde, till

Astarte och Baal. Han bannade dem för deras skamliga vantro och afgudadyrkan, och han blef stenad af folket. Hvad var det, han sade, då hans lif afhändes honom? »Måtte Herren detta se och straffa.» (2 Krön. 24: 22.) Här synes åter vara en tanke på hämnd, men när vi komma till det nya förbundets historia, finna vi det minnesvärda yttrandet af den högt benådade Stefanus: »Herre, tillräkna dem icke denna synd!» Och om vi gå tillbaka till medelpunkten i den heliga berättelsen, till Herren Jesus Kristus, så minnas vi, att bland hans sista ord på korset, voro dessa: »Fader, förlåt dem, ty de veta icke hvad de göra». Det finnes på många håll en stark önskan att gifva sträng vedergällning åt de kinesiska maktägande och åt det kinesiska folket för det stora ondas skull, som de hafva begått. Men, kära vänner, låtom oss besinna, hvilken ställning vi böra intaga inför dessa fakta, inför vår Herres Jesu Kristi vittnesbörd och inför hans tjänare Stefani, hans förste martyrs, vittnesbörd. Vi måste lägga bort alla dessa känslor af fiendskap och hämnd och söka att efterlikna vår barmhärtige Herre.

Rev. *H. E. Fox:*

(Matt. 14: 12.)

De gingo och berättade det för Jesus. Mina kära medlärjungar i Herren Jesus, vi hafva alla genomgått en förkrossande och oförklarlig sorg. Det är mycket underligt; vi kunna icke förklara det. Ibland förefaller det, som skulle vi uppvakna från en dröm, en nattens skräcksyn. I stället vakna vi för att finna det vara verklighet.

Några af oss hafva kanske i våra lif haft andra förkrossande sorger att genomgå. Gud drager sina barn mycket nära intill sig genom sorger. Vänner, hur är det i dessa stunder, då smärtan är så öfverväldigande tung? Är tystnaden bäst? Kännen I, som om det vore en hjälp att icke tala till någon? Jag tror det icke. Jag tror det är mera naturligt att uppsöka någon vän — icke hvilken vän som helst, icke en främling, utan någon särskild vän, för hvilken du kan säga allt. Så var det för länge sedan, när en annan tygellös man och elak kvinna begingo ett förskräckligt brott. Vi hafva i afton hört talas om två sådana. Lärjungarne af den mycket älskade och vördade man, som föll offer för dessa bådas ondska, »togo hans lik och begrofvo honom och *gingo och berättade det för Jesus.*» Hvarför talade de om det för Jesus? Hvarför har du talat om för Jesus, hvad som tryckt dig, när du varit i nöd? Hvad var det, som ledde dig att gå och berätta allt för den vän, som »älskar trognare än en broder?» Du visste, att han kände till alltsammans. Det var därför du talade om det för honom. Det fanns icke en omständighet i den sorgen, som han icke såg. Intet rop från den, som led, undgick hans öra. Hvad de flesta af oss bli förskonade från att se, är alltsammans uppenbart för hans ögon. Han känner till det hela. Du behöfver icke säga honom något; men du gör det ändå i alla fall. Du berättar honom, hvad du är säker om att han förstår. Gud vare tack för uppenbarelsen af den sanningen, att han vet allting!

Sedan var det nog också en annan orsak till att du berättade det för honom. Det var icke endast kännedomen om hans allvetenhet, som dref dig att säga allt för Jesus. Det var, emedan han äger ett medlidsamt hjärta, för hans oändliga deltagandes skull. Du förstod, att han icke blott visste, att dina bröder och systrar hade lidit, utan att hans hjärta ömmat för dem. Han älskade dem med en tillgifvenhetens glöd, som du, till och med du, icke kunde gifva dem. Herren älskade dem, och du har ju vädjat till denna kärlek? Alldeles som de två systrarna sände detta rörande budskap: »Herre, se, den, du har kär, ligger sjuk», så vädjade du till Herren Jesu kärlek. Du vet, att hans hjärta har ömmat för dig och för dem, och detta har ju hjälpt dig att bära trycket af sorgen. Jag tror icke, att det i himlen eller på jorden finnes något ljufvare än deltagande, och öfver allt annat, smärtornas mans deltagande.

Jag tror, att du gick till honom, emedan du visste, att »all makt» var honom gifven. Du visste, att han kunde hafva afvändt allt detta. Du visste, att han kunde hafva räckt ut sin hand och skyddat dessa älskade från den dödliga faran. Kanske har du läst den bok, till hvilken man har hänvisat i afton. (Om icke, så läs den. Jag hoppas, att hvar enda en här skall läsa den. Bröder, läsen den på knä! Det är bästa sättet att läsa den boken, och när du genomögnar sida efter sida — om dina ögon annars kunna se sidorna för tårars skull — när du läser berättelse efter berättelse, skall du inse, att underverkens tid ännu icke är förbi.) Du skall där se, huru Herren gång efter annan räckt ut sin hand på ett sätt, som öfvergår allt människoförstånd. Vi kunna icke förklara det. Herren har förhärligat sitt namn och visat, att det finnes en Gud på jorden. Hedningarna veta det. Det finnes nu mången hedning i Kina, som med undran tänker på hur Gud beskyddade dessa sina tjänare. Men hvarför gjorde han ej detsamma för alla? Det var, emedan han hade en bättre uppståndelse för dem, en bättre befrielse, till och med genom dödens lidande och bitterhet. Han ville icke räcka ut handen för sin egen räkning. Det gafs ett ögonblick, då ett enda ord af honom skulle hafva framkallat legioner änglar till hans försvar. Tror du icke, att himmelens härskaror, som sågo, hvad som tilldrog sig i Getsemanes örtagård, skulle hafva kommit Herren till hjälp vid den minsta hviskning af hans röst? Tror du icke, att dessa människor, som kommo för att gripa honom, och som drefvos tillbaka af någon hemlighetsfull kraft, så att de icke förmådde röra honom, kunde hafva blifvit hindrade? Men det var icke, hvad han åsyftade. Han åsyftade att lida och dö. Och om han åsyftar, att dessa missionärer i Kina skola dela samma ära! Alla dessa älskade hafva vunnit en krona, som han själf skall sätta på deras hufvuden. Om han åsyftade detta! Ack, gråt icke öfver dem. Tacka Herren för dem. Välsigna honom för hvad han gjorde för dem. Tacka honom för hvad de voro; än mer, för hvad de äro. Du kan säga Herren Jesus allt detta. Du kan säga honom det, emedan han vet det alltsammans. De hafva segrat i striden.

För några veckor sedan föll i mina händer en liten bok, skrifven af en framstående fältläkare i London. Han berättar där några erfarenheter från fältlasaretten i Sydafrika. I den lilla boken förekommer en mycket rörande liten historia, berättad på ett tilltalande sätt. En stackars soldat hade blifvit förfärligt stympad af en bomb, som sprungit sönder vid Ladysmith. Jag kan icke beskrifva beskaffenheten af hans sår, men doktorn talar om dem som ju en doktor lämpligen kan göra. Det är nog, om

jag säger, att nästan hela hans ansikte var borta, och likväl lefde mannen. Han fördes till fältlasarettet, där hans sår blefvo omsorgsfullt förbundna. Han kunde icke meddela sig genom tal, ty talorganen voro förstörda. Man gaf honom en liten anteckningsbok och en blyerts, på det att han måtte kunna meddela sköterskan sina önskningar. Hvad tror ni var det första han skref? Det var icke ett uttryck för någon hans önskan, icke ens ett tack för någon honom bevisad välvilja. Det första han skref var: »*Segrade vi?*»

Ära vare Jesus, våra kära vänner segrade! Större blir bytet, och större blir segern, när han återkommer med alla sina helgon och utvalda, hvilka kanske då skola åtföljas af mången man eller kvinna, som nu hånade och förföljde dem, ja, som kanske var fläckad af deras blod. Minns hur Jesus segrade i den hop, som stenade Stefanus! Kom ihåg, hur han vann den största af apostlarna, och hur han förvandlade honom, förföljaren och hädaren, till en segerstod för Herrens öfversvinneliga nåd och insatte honom i ämbetet. Skulle han icke åter kunna göra detsamma! Vänner, om I det minsta kännen Herren Jesus, för hvilken I hafven omtalat eder sorg, så veten I, att han gör det.

Gud gifve, att en frukt af detta möte och ett af svaren på våra böner och på de fortsatta bönerna från Guds folk öfver hela världen må vara den, att det må blifva en sådan välsignelse öfver Kina och en sådan frälsning för Kinas tusenden och millioner, som det aldrig på något annat sätt skulle kunna hafva varit. *Gå och säg det för Jesus!*

Mr *Theodore Howard*:

Kära vänner, jag är medveten om att jag i afton intager en plats, som annars skulle hafva fyllts af en, den där är mycket afhållen af alla, som älska Kina Inland missionen. Vår älskade mr Hudson Taylor skulle hafva värderat att få vara ibland oss i afton, om det varit Guds vilja. Men i detta, som i allt, hvarom vi tala i afton, böja vi oss för denna vilja, och vi veta denna vilja vara fullkomlig kärlek. Mr Taylor är nu i Cannes i södra Frankrike. Han är ännu långt ifrån stark, och vi anhålla därför om edra förböner, att Gud, om så är hans heliga vilja, må resa honom upp igen för att tjäna i detta välsignade missionsarbete.

Vänner, vi hafva nu betraktat en mörk tafla, mycket mörk för våra ögon, men icke mörk för deras, som hafva öfvergått från mörkret till ljuset, som nu se konungen i hans skönhet, och som äro inför hans ansikte i härligheten. Älskade vänner, vi veta ännu icke, hvad detta innebär!

Men äfven medan vi betrakta förhållandena här nere, öfvergå vi till den ljusare sidan. Vi måste tacka och prisa Gud för hans underbara barmhärtighet emot många af våra älskade vänner, som äro här med oss, när vi påminna oss, att af åttionio missionärer i Shan-si, tillhörande vår mission, fyrtiosju hafva öfvergått till den ljusa sidan, och fyrtiotvå genom Guds barmhärtighet (hafva) blifvit befriade. Några af dem äro här hos oss i afton. Om I tillåten mig, ämnar jag läsa namnen på dessa älskade vänner, som äro närvarande, och som undkommit dessa förskräckliga faror. De äro bevis på Guds underbara makt. Skälet hvarför de äro kvar och de andra upptagna, känner han, då somliga af dem tyckas ha genomgått större faror och synas ha blifvit befriade från nästan en svårare död. Här äro de emellertid, de lefvande, för att prisa honom.

Älskade bröder och systrar, vi hälsa eder välkomna i Herrens namn. Det är med högtidligt allvar och glädje, som vi välkomna eder i hans välsignade namn. Vi akta det som en hög och helig förmån att få vara tillsammans med eder i afton. Några af oss känna äfven, hur välsignad den tanken är, att vi alla skola mötas på den ljusa sidan, när vi hafva öfvergått dit och äro med Jesus.

Älskade vänner, det är en glädje att få säga Jesus allt detta nu. Hur skall det icke blifva, när vi få se honom ansikte mot ansikte! I voren mycket nära att se honom för endast en kort tid sedan, men han har lämnat eder kvar härnere för att ännu en liten tid vittna om hans kärlek och förkunna hans dygder. Vi tacka nu Gud för hans nåd uppenbarad i eder — för det tålamod, den tro, det hopp, den uthållighet han gaf eder nåd att uppenbara, då han åt eder gaf att vara vittnen om evangelii kraft för en otrogen värld. Vi prisa hans namn för eder.»

Mr Howard uppläste därefter namnen på de närvarande genom farorna undkomma missionärerna, hvilka reste sig, allt eftersom deras namn nämndes.

Missionär *A. Lutley* (från Hong-tong):

Älskade vänner, vi ha nyss hört omtalas, huru Gud på ett märkvärdigt, ja, vi kunna säga underbart, sätt räddat många af sina barn från öfverhängande fara, från hvad som syntes vara en säker död. Många af oss närvarande kunna vittna om Herrens förunderliga godhet och uppehållande nåd i alla bedröfvelser. Det är svårt att fatta den. Allt är Guds verk; vi förstå det ej. Likväl upphöja vi hans mäktiga beskydd och frälsande nåd.

Vi bodde i Hong-tong och väntade dag efter dag att blifva dödade, men genom Herrens ledning blefvo fiendernas planer tillintetgjorda. Det var bönhörelse. Gud hörde icke blott våra egna böner, utan såsom vi tro, de många böner, som uppstego från Guds barn här hemma. Jag kommer ihåg en gång, då alla kineserna, som voro hos oss, togo sina saker och flyttade från oss till andra hus i staden. Under dagens lopp fingo vi tre gånger bestämda underrättelser från olika källor om att samma natt ett helt band af »boxare» i den omgifvande trakten skulle komma. De ströfvade omkring med sina bössor och knifvar helt öppet midt på dagen utanför staden och trotsade fullkomligt myndigheterna. Vi uppsände mycken bön till Gud. Vi ordnade allting för att fly, i händelse det skulle låta sig göra, och sedan väntade vi. Det blef midnatt, men intet anfall hördes af. Vi kunde icke förstå det. Det föreföll oss såsom ett under, och detsamma tyckte våra grannar och hela staden också. Följande morgon fingo vi veta, huru Gud hade räddat oss. Utan att vi, utan att myndigheterna eller någon i hela staden visste därom, hade vid skymningen, när stadsportarna skulle stängas, en liten trupp soldater anländt söderifrån. »Boxarna» fingo höra det och blefvo rädda. De visste visserligen, att soldaterna höllo med dem, men de visste också, att mandarinen var vänligt stämd mot oss och fruktade därför, att han skulle befalla soldaterna att besätta stadsportarna, hvarigenom de alla skulle blifva fångade som i en råttfälla. Sålunda blef hela anfallet om intet.

Mr Howard har nyss vidrört de olika sätt, genom

hvilka Gud befriat sina barn. I Shan-si blefvo många af oss påminda om det liknande tillfälle, som omtalas i Esters bok, då Haman med konungens bifall utfärdade en befallning öfver hela riket, att Guds folk skulle tillintetgöras. I Kina visste vi också, att en hemlig befallning utgått öfver hela landet, uppfordrande myndigheterna, höga och låga, att utföra ett blodbad på alla utländingar. Underrättelsen om regeringens sinnelag spred sig som en blixt genom bygderna. Och att så många mandariner, genom Guds mäktiga verkande, vågade motsätta sig den kejserliga befallningen, är en gåta. De riskerade sina egna lif. De, som bodde i Peking och vågade visa vänlighet mot utländingarne trots befallningen, blefvo strax dödade. Men Gud vare tack för den underbara räddning, som Guds församling hemma såväl som i Kina fått bevittna. Två tusen af Herrens tjänare, hans vittnen i Kina, voro dömda till döden, och sannolikt voro ej mindre än hundra tusen af de infödda kristna likaledes dödsdömda af den förfärliga kejserliga befallningen. Men Gud gjorde om intet deras rådslag, så att tusentals af hans barn undkommo. På samma gång som vi sörja och känna djupt deltagande med föräldrar och släktingar till våra älskade syskon, som hafva lidit, så sörja vi likväl icke för dem; vi tacka Gud, som genom sin nåd gifvit dem kraft att vara trogna intill döden.

Bland dem, som fått nedlägga sina lif, nämna vi först vår afhållne biträdande missionsdirektör mr William Cooper. Han var älskad af sina medarbetare såsom få. I högre grad än de flesta ägde han sina medarbetares hängifvenhet och förtroende. Gud hade förlänat honom en synnerlig älskvärdhet och ett mycket godt omdöme. Han älskades af alla.

Vi nämna vidare missionär och fru Bagnall, hvilka under många år arbetat i Shansi. Ehuru de nu icke bodde i provinsen, var likväl missionär Bagnall superintendent öfver norra och östra Shansi. Han var en värderad vän och rådgifvare för många ibland oss.

Missionär Duncan Kay var en man, särskildt utrustad af Gud för det arbete, till hvilket han blifvit kallad. Gud hade gifvit honom ett sådant välde öfver språket, som blott få af våra missionärer äga. Han var utomordentligt afhållen af folket. Jag hade ofta förmånen att få sammanträffa med honom och med honom erfara broderlig gemenskap. Efter besök hos honom brukade jag känna min kraft och beslutsamhet förnyad till fortsättande af det arbete, åt hvilket vi gifvit våra lif.

I västra delen af Shansi utbreda sig vidsträckta distrikt väster om Fenfloden, där Kina Inland missionen har sex stationer med omkring aderton arbetare. Af dessa aderton har blott två öfverlefvat förföljelserna. Den ene har uppnått kusten och den andra, fru Ögren, är ännu i P'ing-iang-fu, den stad, från hvilken hon flydde. * En ibland de mördade var missionär Peat, som hade öfverinseende öfver ett rikligen välsignadt arbete inom ett stort distrikt. Missionär Peat ådagalade mycken kärleksfull omsorg om församlingarna; han var en sann herde, som väl vårdade sig om fåren, som älskade sin bibel och gjorde Guds ord till sitt älsklingsstudium.

I norra delen af det nämnda distriktet arbetade fröken Whitchurch i Hiao-i. Hon var mycket afhållen icke blott af dem, som arbetade tillsammans med henne, utan äfven af kineserna. Hon var mäktig i bönen och i Guds ord. Hvart hon gick, medförde hon solsken och glädje. Herren har tagit henne. Vid det tillfälle under oroligheternas början, då för första gången en natt blifvit utsatt till anfall på oss, var hon bland oss. Min hustru berättade henne, hvad »boxarna» ämnade göra, hurusom vi skulle blifva öfverfallna vid midnattstiden. Jag var då icke hemma. Utan att visa den minsta oro svarade hon: »Med Guds hjälp, hoppas jag, att vi lugnt och modigt skola möta, hvad helst Herren anser lämpligt sända oss!» Sådan var hennes ande. När »boxarna» sedermera i Hiao-i krossade dörrarna och rusade in för att utföra sitt blodsdåd, gick hon utan tvifvel lugnt emot dem. Efteråt sökte de kristna efter hennes kropp och funno den i förstugan strax innanför dörren.

I T'ai-yen-fu dödades tvenne trogna arbetare för Gud: fröken Stevens och fröken Clarke.

I Ta-ning arbetade fröken Nathan, som, ehuru hon ej varit länge på missionsfältet, likväl på ett förvånansvärdt sätt lyckats göra de kristnes glädje- och sorgeämnen till sina egna. Hon lefde så helt med dem och hade vunnit deras kärlek och förtroende.

Kära vänner, finnes här i afton någon, som bland denna skara ägde dem han älskade? Tro ej, att deras lif varit förgäfves. Tro ej, att deras utgående till Kina var ett misstag. Deras arbetstid var kort, men besinna, att Herrens offentliga verksamhet varade blott en kort tid. Johannes Döparens och Stefani lifsarbete var också kort; men de fullgjorde Guds vilja. Och dessa kära syskon, som blott en kort tid varit i Kina, äfven de fullgjorde Guds vilja, och vi äro öfvertygade, att de genom Guds nåd i sin död utförde ett mäktigare verk än de kunnat utföra äfven under ett långt lif af tjänande.

I Hong-tong distriktet hafva nära 200 kinesiska kristna fått gifva sina lif för Mästaren. Jag skulle gärna velat omnämna flere bland dem, men jag hinner blott tala om trenne.

Främst vill jag nämna Yang, den förste omvände i Hoh-chau. Han greps af »boxarne» samt öfverlämnades till myndigheterna, hvilka läto honom utstå tortyr för att tvinga honom förneka sin tro, och när detta misslyckades befallde, att han skulle lida spöstraff med 800 slag. Detta straff åstadkommer säkert döden på grund af de förfärliga skadorna. Sedan detta skett, behandlades han grymt på flere sätt samt kastades i fängelse. Ett bref förtäljer, att han förblef i fängelset många dagar utan den minsta tanke på att förneka Jesus; sedermera fördes han ut och dödades.

I en närbelägen stad, tillhörande Hoh-chau-distriktet, bodde en man vid namn Yen och hans hustru. Han var känd under namnet »den trofaste Yen», hvilket namn en af de kristna gifvit honom efter hans omvändelse. Och trofast har han visat sig vara. Han och hans hustru blefvo tillfångatagna och med bakbundna händer fästade vid en pelare eller bjälke i templet. Till en början slog man dem med käppar, och sedan tändes en sakta eld bakom dem, så att deras lemmar småningom brändes. Sedan de en stund behandlats på detta sätt, nedtogos de och hustrun frigafs. Mannen däremot förblef bunden och utsträckt på marken, medan man lade bränsle i en krets omkring honom. Veden lades icke nära intill honom utan på något afstånd för att hindra honom att

* Enligt senare underrättelser är fru Ögren på väg till kusten, kanske redan ankommen dit. *Öfvers. anm.*

dö hastigt, då deras afsikt var att sakta bränna honom till döds. Så tände man elden på alla sidor. Han uthärdade, till dess smärtan blef större, än han kunde utstå, då han vred sig in i elden. Männen kastade då aska på honom och öfvertäckte hans kropp med aska och kol. En af de närstående soldaterna blef upprörd öfver denna omänskliga grymhet samt gick fram och förbannade den ledande boxaren midt i ansiktet. De öfriga boxarne rusade då på soldaten och höggo honom ihjäl. Soldatens kamrater anföllo härefter boxarne och skingrade dem. De togo den stackars mannen ur elden och borttogo askan, och, då de funno honom ännu vara vid lif, fördes han till rådhuset. När brefvet skrefs, lefde han ännu men låg i ett mörkt fängelse utan någon hjälp och tröst. Hans hustru hade gått och tiggt utanför, men de kristna hade förlorat spåret af henne, och när Ang skref visste ingen, hvad som blifvit af henne.

I Ta-ning, där tre kära systrar fingo gifva sina lif för Gud och Kristus, hafva flera kristna äfvenledes varit trogna in i döden. En man vid namn Ho förlorade allt, hvad han ägde; hans hem brändes; hans boskap och ägodelar blefvo bortröfvade; själf undergick han tortyr, men han vägrade att återtaga sin tro. Boxarne grepo då hans äldste son samt dödade honom.

Genom alla dessa vittnen för Gud, hvilka in i döden hafva bekänt och icke förnekat, tro vi, att Herren skall låta ett nytt, mäktigt och härligt verk begynna i Shansi; ett sådant verk, som vi länge hafva bedit om.

Missionär *A. R. Saunders* (från Pingyao):

»Vi vilja icke, mina bröder, att I skolen vara okunniga om vårt betryck, som har träffat oss i Asien, att vi öfvermåttan blifvit betungade, utöfver förmågan, så att vi ock misströstade om lifvet. Ja, vi hafva själfva haft det besked inom oss, att vi skulle dö, på det vi icke måtte förtrösta på oss själfva, utan på Gud, som uppväcker de döda, och som har räddat och räddar oss ur en sådan död, och till hvilken vi hafva den förhoppning, att han framdeles skall rädda oss, då äfven I bistån oss med eder förbön.» »Mina tankar äro icke edra tankar och edra vägar icke mina vägar, säger Herren.»

Sådana ord som dessa voro en tröst för oss mången gång under den långa färden från Shensi till Hankow. Vi stodo där ofta rådlösa, vi voro ofta modfällda. Vi förstodo ej, hvarför Gud skulle tillåta allt detta lidande. Vi kunde ej fatta, huru Guds namn på något sätt skulle kunna blifva förhärligadt därigenom, att hans tjänare sålunda ledo. Vi skulle säkerligen hafva valt en lättare väg till att förhärliga Gud. Men vi hafva den dyrbara förvissningen, att detta var Guds väg. Han gör inga misstag. Gud har blifvit förhärligad och skall så blifva mer och mer genom dessa utståndna lidanden i det fjärran landet. Våra tankar gå till de kära vänner, som nu äro hemma hos Herren Jesus. Väl må jag säga, att tusenden bevittnat deras segerrika död. Döden är likväl ingen död för ett Guds barn, ty den är besegrad. Kroppen sofver. Själen är inför Gud, väntande den saliga dagen, då kropp och själ åter skola förenas, och vi, tillika med dem, skola vara med Herren alltid.

Gud har förhärligats och skall fortfarande blifva förhärligad genom att befria många af sina kära barn efter mycket lidande. Tusenden hafva sett den Guds nåd, som då gafs dem; och ännu skola hundra tusenden höra därom.

Gud har äfven behagat rädda många, ja, till och med flertalet, utan lidanden eller svårigheter. Honom allena tillhör äran.

Vid vårt möte i kväll skola vi prisa Herren. Gud har gjort underbara ting. Han har räddat somliga bland oss på ett förunderligt sätt. Det är visserligen sant, att undrens dagar ej äro gångna. Den allsmäktige undergörande Guden lefver ännu, och det är honom vi tjäna.

Till en början låtom oss förenas i att tacka Gud för att under all dessa svårigheter den väldiga Yangtsefloden hölls öppen, hvilket i sanning är ett Guds under, som vi ej må förbise. Utför denna hafva hundratals missionärer undkommit till kusten. Låtom oss gifva de kinesiska myndigheterna och de utländska konsulerna tillbörlig heder, men, o, låtom oss ej beröfva Gud den ära, honom tillhör. Näst Gud hafva vi dessa vicekonungar och dessa konsuler att tacka för att så många af Guds tjänare undsluppo; men hvem rörde väl vid människors hjärtan och hvem styrde dessa vice konungars sinnen, så att de gjorde just detta? Det var vår Gud. Antag, att den stora floden blifvit stängd, och att landet å ömse sidor råkat i anarki liksom norra Kina vid den tiden; då skulle förvisso i dag martyrernas antal uppgått till långt öfver tusen. Men Gud visade sin underbara frälsning, och därför vilja vi prisa honom i afton.

Beträffande min flykt mot kusten, så har Herren på ett underbart sätt kommit oss till hjälp. Vi lämnade Pingyao på väg till T'ai-yen-fu, men i sin godhet hindrade Gud oss att inkomma i den olyckliga staden, där ett förfärligt blodbad på omkring 50 missionärer, de katolska inberäknade, ägde rum. Medan vi voro på vägen dit, nådde oss under en middagsrast ryktet om oroligheterna i T'ai-yen-fu. Vi voro vana vid dylika rykten af alla slag, hvarför jag sade: »Det gör detsamma. Vi fortsätta; det kanske ej är sant.» Sedan vi emellertid tillryggalagt ytterligare några mil samt kommit på omkring 7 mils afstånd från staden, mötte vi en församlingsmedlem. Han var i en mycket upprörd sinnesstämning; hoppade upp på vagnen och ropade: »För all del fortsätt inte till T'ai-yen-fu!» Jag frågade honom? »hvarför inte». Han berättade nu, hurusom missionsstationen blifvit bränd och alla utländingarna voro församlade i en missionär Farthing's hus, hvilket belägrades af en folkhop på många tusen kineser. De talade om att sätta eld på huset följande natt. — Hvad var det, som ledde den där mannen att gå ut ur staden just då, — så tidigt på morgonen? Två gånger försökte han komma ut men blef hindrad. Hans flykt fördröjdes till på eftermiddagen, när han skulle möta oss. Var det en tillfällighet, att han träffade på oss? O, nej, kära vänner! Det var Guds afsikt att rädda oss, och när Gud har för afsikt att rädda sitt folk — rädda deras lif — då brukar han både himmel och jord för sina planer. Det var Gud, och låtom oss i afton få gifva honom äran

Vi vände således om och måste därefter färdas genom ett af de farligaste distrikten i hela Shansi, just där, hvarest kanske de flesta af de dödade hafva fått offra sina lif.

Vi färdades tvärs igenom detta distrikt. Vi foro förbi ett par städer, i hvilka missionsstationer funnos, och där missionärerna voro belägrade af folkhoparna utan möj-

lighet att undkomma. Vi fortsatte, under det Herren höll sin hand öfver oss. Svårigheter mötte likväl. En morgon påträffade vi en regn-procession, bestående af tusentals byfolk. Den, som känner lifvet i Kina, vet, att passerandet af en regn-procession är ett af de farligaste ögonblicken för en utländing; men Gud bevarade oss. Följande dag, som var en söndag, blefvo vi kvarhållna i en by, under det att en hop på flere tusen människor väntade vid en flod, som vi skulle passera, för att taga våra lif och röfva oss på det lilla, vi ägde. Byfolket begärde silfver för att släppa ut oss. Vi ägde intet utan måste sända en budbärare till missionsstationen i T'ai-ku, där sex af Herrens tjänare blefvo dödade. Gud satte budbäraren i stånd att nå våra kära syskon därstädes med ett bref, innehållande en begäran om hjälp med litet penningar, för att vi skulle kunna komma ifrån vår by. De skickade penningarna, och Herren beskyddade budbäraren, så att han lyckades komma till oss med sitt lilla silfverpaket.

Vi fortsatte sålunda saint kommo i frid till Lu-cheng. Där fingo vi än en gång se, huru Gud »gick framför» oss. Jag begaf mig nämligen i förväg i afsikt att söka träffa mandarinen och begära hans hjälp. Jag hade blott ett litet stycke kvar till staden, som låg midt framför mig, då en ung man ropade an mig och sade: »Akta er, gå icke in i Lu-cheng». »Hvarför icke», frågade jag. »Pöbeln», svarade han, »håller just på att förstöra stationen. De började i dag på morgonen, innan det var ljust. Utländingarna hafva lyckats undkomma och äro på väg till Cheo-kia-keo.» Gud underrättade oss om den öfverhängande faran, och vi undkommo!

Det var en svår färd. Framför oss låg en lång mödosam resa på omkring 600 mil till Hankow. Vi hade ingen utsikt att få kärror utan måste gå till fots. Strax i början blefvo vi röfvade på allt, till och med kläderna på kroppen; somliga af oss fingo gå barfota och utan hattar i julisolens brännande strålar. Det är ett Guds under, att vi äro här i afton. Dr Griffith John i Hankow sade under samtal härom, att det var en af de underbaraste saker, han någonsin hört om att vi icke fått solstygn. Själfva trodde vi, att vi inom en timme skulle vara döda, men omedelbart efter den tanken rann oss Guds ord i minnet. O, huru dyrbart att bevara det i sitt hjärta! Vi hade ju då ingen bibel. »Solen skall icke skada dig om dagen», står det, och löftet ur Guds ord gaf oss krafter att fortsätta färden. Hvad jag skulle kunna förtälja mycket om Herrens nåd under dessa dagars mödosamma ströfvande längs vägarna. I sex dagar blefvo vi slagna och stenade och plågade; gyttja och stenar och allt, hvad som föll i deras händer, kastades på oss. Det var Guds nåd, som uppehöll oss i denna pröfningens stund.

Jag skulle gärna vilja tala om de kristnas trohet mot oss, när vi begåfvo oss i väg, äfvensom om mången vänlighet, bevisad oss under vägen, men tiden medgifver det icke.

Till sist vill jag blott göra en erinran om vår älskade broder William Cooper, som fick gifva sitt lif i Pao-ting-fu. Jag kommer ihåg hans sista bref till mig, i hvilket han skrifver, att han var »en Herrens fånge, i Herrens händer; en mycket trygg plats för oss under alla omständigheter.»

Kära vänner, Gud talar genom dessa lidanden till hvar och en ibland oss, kallande frivilliga att fylla luckorna! Besinna hvilka tomrum, som uppstått i Shansi. Unge män, stån I på den plats, där Gud önskar, att I skolen vara? Har du frågat Herren: »Herre, hvad vill du, att jag skall göra?» Låt icke dessa berättelser om svåra lidanden i Kina afhålla dig från att göra Guds vilja. Ack, hade jag tusen lif, jag lade dem alla vid Mästarens fötter för Kristus och Kina.

Missionär *F. C. H. Dreyer:*

Jag har haft förmånen att under två och ett halft år arbeta i förening med dr. Millar Wilson och hans fru i Ping-iang-fu. Jag tackar Gud för deras lif och för alla deras, om hvilka vi hafva hört i afton.

Dr. Wilson hade en god samhällsställning men gick ut till Kina för att lefva, arbeta, ja, *dö* för kineserna.

Tron I, kära vänner, att dessa dyrbara lif äro bortkastade? Jag påminner mig den bibliska berättelsen om kvinnan, som kom till Jesus med det dyrbaraste hon hade, en alabasterflaska med dyrbar smörjelse, hvilken hon utgöt öfver hans hufvud.

Några af lärjungarna knotade öfver detta och sade förtrytsamt: »hvartill denna förspillning?» Men hvad svarade Jesus? Han tillrättavisade dem och sade: »en god gärning har hon gjort: hon har gjort, hvad *hon* kunde». Så låtom oss icke heller tänka, att dessa lif, som hafva offrats i Kina, äro bortkastade, annars kanske Jesus måste förebrå oss äfven.

Om I haden vandrat genom provinsen Shansi — en provins med tolf millioner själar — för något öfver tjugo år sedan, skullen I icke funnit en enda kristen, icke ett enda kapell. Men, om I under förra året haden gått igenom samma trakter, skullen I fått se tjugutals kapell, ett här, ett där, och större eller mindre grupper af kristna i alla delar af provinsen.

Tron I, att dessa lif hafva offrats förgäfves? Vi hafva i afton hört om de infödda kristnas fasthet under denna så pröfvande tid. Jag önskar I haden varit med i Ping-iang-fu den kvällen, då vi fingo underrättelse om mordet på de kvinnliga missionärerna i Hiao-i. Våra tjänare och några af församlingsmedlemmarna voro närvarande vid tillfället. För ett ögonblick intogos alla af en panisk förskräckelse, ty nyheten var så förfärlig. Vi insågo, att faran var öfverhängande äfven för oss, därför sade vi till dem: »Vi vilja icke, att I skolen dela faran med oss, utan, om I hellre viljen gå till edra hem, så gören det». Då jag senare på kvällen gick öfver gården, såg jag här och där kristna knäböja, de utbådo sig Herrens ledning. Omkring kl. 10 kom min tjänstgosse in i mitt rum och sade: »vill Ni knäböja med mig inför Herren?» Vi gjorde så och med tårarna strömmande utför kinderna tackade han Gud, för att han fått komma i den kristna skolan och för det år, han tillbragt i missionärens tjänst, för att han fått höra om Jesus och tro på honom som sin Frälsare. Han sade till mig: »Jag ville helst stanna hos er, äfven om det skulle vara för att dö med er, men min farbror har kommit hit och vill, att jag skall gå hem till min mor, som är änka, och vara hos henne. Säg mig, hvad jag bör göra.» Naturligtvis rådde vi honom att gå hem, men vi uppmanade hvarandra under tårar att vara trogna intill döden. Det var en stund, som aldrig kan glömmas, den står inskrifven i mitt minne och i mitt hjärta. Gud vare tack för de infödde kristnas trohet!

Icke under, att mr Mc Kie, som på ett underbart sätt räddades och nu är i Ping-iang-fu eller också just börjat sin resa därifrån, kunde skrifva med afseende på de kristna i Tai-yen-fu: »De kristna befalldes att förneka Kristus, så skulle deras lif räddas, men till Herrens ära och till ära för Herrens församling i Kina kunna vi säga, att de hellre gåfvo sina lif än förnekade sin tro».

Miss Way, som också är en af dessa undkomna, säger i ett bref: »Våra hjärtan fyllas af glädje, då vi tänka på de kristnas i Tai-yen-fu trohet. Först halshöggos missionärerna, och sedan tvingades de infödda kristna att knäfalla och dricka de mördades blod och i denna ställning dödades de. Ingen af dem förnekade Kristus.

Skolflickorna fördes inför guvernören (Ü-hsien), och han sade till dem: »Ni följa utländingarna? »De svarade: »Nej, vi följa Kristus». Han sade: »Ni läsa ju utländingarnas böcker?» Men de svarade: »Nej, vi läsa Guds bok.» De voro redo att dö, icke för utländingarne utan för Kristus. Och jag är viss, att, kunde hela denna förskräckliga tids historia skrifvas, skulle dess sidor vara fulla af exempel på de kristnas trohet.

Och nu angående framtiden? Hvad skola vi missionärer göra? Jo, vi ämna återvända till vårt arbete. Jag tror, att jag uttrycker alla de närvarande missionärernas tanke, då jag säger, att, om Herren öppnade väg för oss, skulle vi i morgon ånyo styra kosan till Kina. För min egen del vill jag säga, att min kärlek till kineserna har aldrig varit större än nu. Många råda oss att draga oss tillbaka. Härom dagen sade en man till en af mina vänner: »Missionärerna borde återvända hem från Kina allesammans, då så många mördas därute». Men en liten stund senare yttrade samme man på tal om kriget i Sydafrika: »Min åsikt är, att vi böra offra vår sista man, då vi nu hafva gått så långt, ty det gäller vårt lands ära». Min vän svarade: »Just så tänker jag också angående missionsarbetet i Kina. Det gäller Kristi ära, det gäller hans ära, som är konungars konung och herrars herre. vi våga icke draga oss tillbaka. Den man, med hvilken min vän hade detta samtal, bekänner sig för att vara en kristen, och det finnes tusen lika honom, som vilja, att vi skola draga oss tillbaka. Men Gud vare lof, det finnes också många, som skola ropa till oss: »gån framåt!» Och jag hoppas äfven, att många skola befinnas villiga att *hjälpa* oss att gå framåt, hjälpa oss med sina förböner och med sina medel. Kanske också Gud skall säga till många härinne i afton: gån framåt, och fyllen platserna efter dem, som fallit.»

Fru Atwater, som mördades i Shansi, skref med döden för ögonen ett bref, hvari hon bl. a. säger: »Jag ångrar icke, att jag kom till Kina, men jag är ledsen, att jag gjort så litet.» Jag är öfvertygad om att sådana känslor rörde sig hos alla dem, som fingo offra sina lif för Kristus, och jag är viss, att dessa ord uttrycka, hvad de här närvarande missionärerna känna. Vi äro icke ledsna, att vi gingo till Kina. Vi vilja återvända dit, om Gud vill, och visa med lif och verk, att vi äro lärjungar till honom, som t. o. m. på sitt kors kunde bedja: »Fader, förlåt dem, ty de veta icke, hvad de göra.»

Pastor *Frank White:*

Kära vänner i Herren, döda vittnen, sådana, som hafva dött för sitt vittnesbörd, upphöra aldrig att tala. Jag kommer i håg, att, när mr Spurgeon vid ett tillfälle kom upp på plattformen under mycken smärta och kroppslig svaghet, kunde han endast uttala ett par korta meningar, hvarefter han sjönk ned i en stol och fortsatte att predika: Han sade: »Några af mina prästerliga vänner anse det kanske vara opassande, att jag sitter och predikar, men jag kan icke stå. Och när jag icke längre kan sitta, hoppas jag, att man bär mig hit in och lägger mig på plattformen, och jag skall då predika Kristus liggande». Men när en Guds människa har afsomnat, och när lefvande vittnen, sådana som vi i afton hafva haft framför oss, äro borta, kvarstanna de likväl. Luther sjöng: »Likväl Guds stad förblifver». Det finnes också annat, som förblifver. Våra syskon hafva afsomnat, men de äro hos oss i afton. »Vi hafva rundt omkring oss», säger skriften, »en stor sky af vittnen». Det fanns en stor sky af sådana vittnen, när Ebreerbrefvet skrefs. Men våra kära vänner hafva ökat skyn. Det gör detsamma, om dessa vittnen tillhöra det gamla eller det nya förbundet, om de lefde före eller efter Kristi framträdande. Allt är vårt, Paulus är vår, Apollos är vår, Kefas är vår. Herr och fru Saunders, herr och fru Atwater, fröken Whitchurch och alla dessa välsignade män och kvinnor, af hvilka några ännu lefva och några äro afsomnade, alla äro de våra.

Jag blyges att vara här i afton. Jag vet icke, hur I, som sitten där, kännen det, men jag känner mig skamsen. Aldrig i mitt lif har jag blifvit bevisat en större ära — under hela den tid jag tjänat i mitt kall, kan jag icke påminna mig, att någon gjort mig en större heder än det kära missionssällskapet bevisade mig, när de bådo mig komma för att tillsammans med eder och med dessa bröder taga del af dessa älskade syskons lidanden. Skall jag säga deras lidanden, som föllo genom svärd, genom slag, genom hunger, genom törst, genom nakenhet? Nej, det är icke delaktigheten i deras lidanden; ehuru det likväl är så. »Tänken på dem», säger författaren till Ebreerbrefvet, »som äro i bojor, såsom voren I själfva i bojor, på dem, som lida misshandling, såsom I ock själfva hafven en kropp». Den delaktighet, vi i afton åtnjuta, är Kristi delaktighet. Det är deltagandet i Kristi lidanden. En tilldragelse står framför mig i afton — en tilldragelse från det skotska covenantets dagar — i hvilken två kvinnor äro vittnen. I sen, huru många kvinnor som på sista tiden hafva fått vara vittnen för Kristus ända intill döden. Dessa båda kvinnor dödades på det sätt, som deras förföljare valt, nämligen därigenom, att de fastbundos vid en påle för att dränkas af det inkommande tidvattnet. Den äldre af de två ställdes närmare vattnet, på det att hennes yngre följeslagare skulle få tillfälle att återtaga bekännelsen af sin tro, medan hon bevittnade den andras lidande. När man visade den yngre, huru vattnen gingo öfver den äldre kvinnan, frågade man henne, hvad hon såg. Hennes svar var: »Jag ser Kristus lida i en af sina lemmar». Hvad se vi i afton, då taflan har upprullats för våra ögon af själfva de bröder, som kommit från platsen för vedermödan och förföljelserna? Kunnen I icke se skyn af de femtioåtta? Ja, och de små barnen. Se vi icke Kristus i dem! Och sedan? Ack, veten I, hur Kristus tänker och talar om sina vittnen? Vi ha en bok, I och jag, och jag blygs öfver att ha ägt den boken så länge och ha predikat från den så ofta och likväl icke vara annorlunda än jag är. Blygens I icke

också öfver eder själfva? I jämförelse med oss veta dessa kinesiska troende litet, men de *veta bättre*, ty de förstå att lida för de sanningar, som denna bok innehåller, och att offra sina lif; icke tusen lif, ty Gud har icke gifvit oss tusen lif, utan han har gifvit oss ett enda dyrbart lif. Önskar du, att detta lif måtte få större värde än någonsin? Ack, gif det då till honom!

Jag har i afton ropat till Gud: »Herre tala!» och Gud har talat. Han talade genom Abel; och han talar genom denna härliga skara af kristna — jag kallar dem så i Ebreerbrefvets elfte kapitel. Tag boken, när du kommer hem, och se noga på detta ord: »Hvilka världen icke var värdig.» Kom ihåg, att hvarken församlingen eller världen var dem värdig. Jag tror icke, att någon här i afton vill förneka, att icke en ibland oss är dem värdig. Och likväl älskar Gud oss. Kristus talar om sina »trogna vittnen». Han visste allt rörande deras lidanden, och han omnämnde dem.

Nu till tillämpningen. »För den skull.» Där står icke »för den skull, då ock vi hafva rundt omkring oss». Dessa människor voro icke omgifna på samma sätt som vi. Men där står: »Må för den skull ock vi, då vi hafva rundt omkring oss en så stor sky af vittnen, aflägga allt, som tynger, och synden, som alltid låder vid oss». Detta är det enda ställe, där ordet »alltid låder vid oss» brukas.

Där står, »alltid låder vid oss»: omgifver oss, håller oss tillbaka, hindrar oss. »Låtom oss aflägga allt, som tynger, och synden, som alltid låder vid oss, och med uthållighet löpa.» De lupo med uthållighet. Låtom oss göra detsamma. Vi, I och jag, hafva ännu icke »ända till blods emotstått under kampen mot synden». Det, som återstår af detta lif, och det, som återstår af mitt lif, är en kort liten tid. Men det finnes unga här i afton, och vi kunna få de ungas öron och hjärtan. Hvarje barn inom kretsen för edert eller mitt inflytande kan vara bland de kallade.

Innan jag slutar, skall jag berätta eder om ett kärt barn, som är bestämdt för missionsfältet sedan två år tillbaka, fast hon ännu icke lämnat »ton-åren.» När hon hört sin pastor berätta om dessa Kina-missionärers lidanden, blef hon vid hemkomsten af sin moder tillfrågad: »Är du icke glad, att du icke är i Kina?» Hon teg ett ögonblick och sade sedan lugnt: »Nej, mamma, jag är fullt beredd att gifva mitt lif i Kina för Jesu skull, om så skulle behöfvas».

Jag har läst den bok, som nämnts i afton. Jag vet ingenting mer rörande än några af de ord, som efterlämnats af dessa kära hemgångna missionärer. Fru Atwater's namn har blifvit nämndt. Jag slutar med hennes ord. Hon säger: »Mycket stilla och lugnt bereder jag mig på slutet. Herren är mig underbart nära, och han skall icke svika mig. — Smärtan skall snart vara förbi, och hur ljuft blir icke välkomnandet däruppe.» Därpå säger hon: »Älskade, lefven nära Gud, och hängen icke så fast vid det jordiska. — Jag ångrar icke att ha kommit till Kina, men jag är ledsen öfver att ha uträttat så litet.» Hur mycket har du, har jag uträttat, och hur mycket tänker du uträtta? Gör som Esaias, han, som var sin tids vittne. När rösten når oss: »Hvem skall jag sända, och hvem vill vara vårt budskap? säg som Esaias: »Här är jag.» Detta var öfverlämnandet. Sedan kommer bönen: »Sänd mig.» När Gud sänder oss, är han själf nog. Om Gud sänder dig, min kära syster eller broder, skall han själf utrusta dig och göra dig lämplig, och du skall blifva räknad bland martyrernas ärofulla antal. Detta är, hvad jag kallar sann apostolisk ordningsföljd.

* * *

Pastor F. B. Meyer afslutade med bön, och så skildes man från detta möte, som väl ingen någonsin kan glömma, hvilken fick den nåden att vara med därom. Måtte det bära mycken frukt till Guds ära!

* * *

En minnesrik vecka fick jag tillbringa på C. I. M:s missionshem. Det var mycket roligt att träffa alla dessa missionärer från olika delar af Kina, hvilka för tillfället vistades där, samtala med dem om arbetet, höra deras erfarenheter och åter och åter uppbyggas med dem kring Guds ord och i bön. Det är ett rikt bönelif, som pulserar inom C. I. M., och det ger stor glädje åt hjärtat att tänka på att alla dessa böner för Kina, hvilka uppsändes under dessa dagar, skola besvaras i sin tid. Den trofaste, bönhörande Guden skall besvara dem.

Bland missionärerna var det flera veteraner, som varit ute på missionsfältet sedan 1860-talet. Hos dessa gamla brann kärleken till missionen allra starkast. Det utgick en sådan kärlekens värme ifrån dem. En mr Rudland, som reste ut första gången 1866, hade sina lådor packade och väntade ifrigt på telegram att få återvända till sin station. O, huru vistelsen bland sådana män värmer hjärtat och lifvar missionssinnet. Endast att se på de missionärer, som fått lida mycket för Kristi skull, gjorde en riktigt godt i hjärtat. Man kunde tydligen se sanningen af Petri ord: »Om I blifven smädade för Kristi skull, salige ären I, *ty härlighetens och Guds ande hvilar öfver eder*». Ja, det var så uppenbart, att något särskildt hvilade öfver dem — något renadt, helgadt och fridfullt.

Den innerliga kärlek, som missionärerna visade mot hvarandra, var så deltagande, så öm, så rörande. Då några af dem anlände, som genomgått djupa vatten och uthärdat mycket, mottogos de så hjärtligt. Man grät med dem och bar bördan med dem.

Ett par dagar efter minnesgudstjänsten hölls ett enskildt möte för missionärerna, då dessa berättade för hvarandra om Guds ledning och hjälp i de svårigheter, de genomgått. Detta möte var mycket gripande. Bland andra, som talade, var äfven en miss Gregg. Hon berättade om herr och fru Greens resa, i hvilkas sällskap hon varit. De hade fått löfte om eskort från Poa-ting-fu till Tientsin. Snart upptäckte de, att deras eskort ej utgjordes af soldater utan af boxare. När de kommit några mil från staden, satte boxarne båten i land och ledaren sade till dem: I ären bedragna, vi hafva ej fått order att föra eder till Tientsin utan att döda eder. Stigen nu ur båten, I skolen dö här på stranden. Mr Green hade då bedt dem att eskortera dem vidare, men hans bön var förgäfves. Det återstod intet annat än att gå ur båten. Därvid hade Guds Ande i sådan kraft kommit öfver mr

Green, att han, då han kom på stranden, kunnat visa boxareledaren så mycken kärlek — deras lilla flicka hade gjort detsamma — att han brast i gråt och sade till sina stallbröder: »Vi kunna icke döda dem». Miss Gregg framhöll, att då missionärerna få återvända till Kina, måste de gå ut med denna himmelska kärlek i sina hjärtan, hvilken smälter äfven de hårdaste boxarehjärtan. Det var mycket gripande och knappt ett öga var torrt i församlingen.

Huru ljufliga äro på bergen budbärarnas fötter.

Josef Holmgren.

Om missionsarbetets återupptagande i Kina

skrifver Mr *W. B. Sloan,* som under de senaste månaderna vistats i Kina för att uppmuntra missionärerna, i bref från Kiu-kiang den 9 jan. följande:

Nu något om den närvarande ställningen i Kina från missionssynpunkt. Besök hafva redan gjorts i de närmaste provinserna, nämligen: Cheh-kiang, Kiang-su, An-huei och Kiang-si. I hvarje särskildt fall ha förhållandena bland folket befunnits lugna och ämbetsmännen vänliga och beslutna att lämna missionärerna allt möjligt beskydd. Vi kunna därför vänta, att våra bröder nu skola få begynna att så småningom åter bosätta sig i det inre af landet, och att, efter några få månader, äfven de kvinnliga missionärerna skola kunna återtaga sitt arbete.

Då så är, vänta vi, att våra vänner i höst skola återvända efter vistelsen i hemlandet, och att nya missionärer åter skola börja resa ut.

På platserna vid Yang-tse-floden äro förhållandena fullkomligt lika lugna, som när jag var här 1892 och 1893. Mr Hoste och jag hoppas att nästa vecka få afgå härifrån för att resa ända till I-chang, hvarifrån vi återvända till Shang-hai, och på vägen dit besöka vi Hankow, Ganking, Wu-hu och Ching-kiang.

Med varmaste hälsningar och anhållan om edra förböner i fortsättningen.

Eder förbundne

Walter B. Sloan.

En generalkonsuls uttalande.

Vid ett större möte i New York, anordnadt af en presbyteriansk mission, uppträdde bland andra Förenta Staternas generalkonsul i Shanghai, för tillfället på besök i hemlandet. Generalkonsul Goodnow talade endast i egenskap af ämbetsman och uttalade sig ej det minsta om sin personliga religiösa åskådning. Hans yttranden kunna därför betraktas såsom opartiska, och hafva de sitt stora värde, då de vittna om ett sundt omdöme, grundadt på fakta.

»Vid min återkomst till Amerika», sade generalkonsuln, »har det öfverraskat mig att höra människor påstå, att oroligheterna i Kina förorsakats af kinesernas motvilja mot missionärerna och deras arbete. Detta tal vittnar om stor okunnighet. Förra året i februari månad mottog jag t. ex. såsom present sju tunnland jord, värda 35 tusen dollar (= c:a 140 tusen kr.), af en af änkekejsarinnans förtrogna statsmän, att användas i och för uppförandet af nya sjukhus i förening med vårt lands läkaremission i Kina. Denna gåfva utgjorde ej blott ett erkännande af utan ock ett tack för hvad denna mission uträttat.

»Vid min sista interview med Li-Hung-Chang yttrade denne bland annat, att han hoppades, att missionärernas antal tills vidare skulle betydligt reduceras i landet. Härpå svarade jag, att han kunde vara öfvertygad därom, att minst tio à femton nya missionärer äro att vänta för hvar och en äldre missionär, som blifvit mördad, och att för hvarje infödd kristen, som mördats, hundraden nya komma att falla till.»

»När jag första gången reste ut till Kina, trodde jag ej på kinesernas omvändelse. Under de senaste oroligheterna hafva tiotusentals kristna kunnat rädda sina lif genom att blott förneka sin nya tro, men då ingen kunnat förmå dem att göra detta, hafva de blifvit plågade till döds. För min del kommer jag aldrig mer att tala om »ris-kristna»*. Icke tror jag heller, att någon annan sanningsälskande man, som känner till verkliga förhållandet, kommer att göra det.

»Ett af de mest effektiva medel, som blifvit använda i missionens tjänst, har varit sjukvården. Intet sjukhus och ingen läkarevård finnes i Kina utan i förening med den kristna missionen.

Kinesen i allmänhet, åtminstone i södra och mellersta Kina, har just börjat förstå, att det finnes en värld utanför Kina. De stormlöpningar emot kinesisk isolering, som gjorts under de sista sjuttiofem åren, hafva tjänat till att utjämna samhällsförhållandena inom kejsardömet, och för första gången i dess historia har bland landets medelklass uppstått en rörelse af självständig åsikt. Denna rörelse kommer att bidraga till en större mottaglighet för missionärernas goda inflytande och undervisning.

(Ur »The Christian.»)

Guds kraft till frälsning.

Af *Hugo Linder.*

För några år sedan besökte en missionär under en af sina resor en stor stad i norra delen af provinsen Kiang-Su. Då han predikade på gatorna, drogos stora folkskaror till platsen, och han blef då i stånd att sälja ett stort antal kristliga böcker och särskildt många exemplar af evangelierna.

Bland dem, som lyssnade till hans budskap, var en man vid namn Ch'en, som, utom det att han följde missionären från det ena stället till det andra under dagens lopp, äfven hvarje afton kom till värdshuset, där missionären bodde, för att få en ännu noggrannare kännedom om de evangeliska sanningarna.

Efter tre dagars arbete på platsen fortsatte missionären och hans infödde medhjälpare sin vandring till andra städer. Men den goda säden hade fallit i en jordmån, som var beredd af Guds Helige Ande. Ehuru utan mänsklig hjälp och ledning fortsatte Ch'en att studera sitt Nya Testamente, som han köpt, och blef sålunda så småningom öfvertygad, att denna bok innehöll just, hvad

*. Så hafva nämligen ofta de infödda kristna blifvit kallade, då de blifvit misstänkta för att hafva omvändt sig endast af vinningslystnad.

han behöfde, och hvad han under flera år fåfängt sökt efter i konfusianismens och buddismens falska lärosystem.

För att blifva i tillfälle att erhålla mera undervisning lämnade han sin befattning såsom underofficer i armén och begaf sig till Iang-Cheo, närmaste missionsstation, 15 svenska mil längre bort. Där deltog han i gudstjänsten i kapellet en tid och började snart att aflägga vittnesbörd om sin tro på Kristus. Under tiden blef hans hjärta så fylldt med glädjen i Gud, att han utan någon påtryckning från missionärernas sida kände sig tvingad att begifva sig in i de närgränsande provinsen Ngan-Hwui för att uppsöka sina gamla vänner och släktingar och berätta för dem om den underbare Frälsare, som hade löst hans själ från syndens bojor. Då han anlände till den by, där han fordom haft sitt hem, uppstod en liten rörelse bland folket, då han frimodigt predikade evangelium om frälsning från opiumrökandet, spelpassionen och hvarjehanda andra synder. I början fick han röna mycket motstånd och mycken smädelse af sina gamla kamrater, men, genom att med tålamod uthärda allt för Kristi skull och genom sitt ständiga hänvisande till sitt eget förändrade lif, blef den ene efter den andre öfvertygad om äktheten af hans omvändelse och började så få en önskan att följa honom, såsom han följde Kristus.

Sedan han stannat 6 månader i denna by, under hvilken tid han hade dagliga aftonmöten med de intresserade, då han förklarade Skriften och läste med dem, och då han mången gång fick se underbara svar på bön, i det sex à sju familjer under tiden lämnade afgudarna och vände sig till Herren, föreslog han, att de skulle inbjuda en missionär att besöka dem, på det att de måtte få ännu mera undervisning i Guds ord och inträda i församlingen. Dessa nyomvända hade aldrig sett en utländsk missionär men gåfvo med glädje penningar åt Ch'en att betäcka hans resekostnader till Ganking, närmaste missionsstation, där han skulle söka utverka, att de troende skulle få en pastors hjälp. Hur långt hade han att gå för att få denna hjälp? 59 svenska mil i ett land med endast de sämsta landsvägar! Ej underligt, att det tog honom en hel vecka att nå målet.

»Jag skall aldrig glömma», berättar missionären, som tog emot honom, »huru öfversvallande glädje fyllde våra hjärtan den söndagsmorgon, då Ch'en anlände till missionsstationen och berättade för oss, huru Gud hade användt honom till att börja missionsarbete i ett distrikt, hvilket vi till denna dag ej kunnat besöka. Då slutligen min kamrat, efter att hafva kvarhållit honom en tid, var färdig att följa honom tillbaka, fann han Ch'ens berättelse fullkomligt sann, och sedan min kamrat tillbragt ett par veckor med att undervisa dessa nyomvända, hade han glädjen att få döpa sin af Gud sända evangelist och tio andra såsom förstlingsfrukten i detta distrikt». Sex månader senare upptogos genom dopet 22 andra nyomvända i församlingen, och väckelsen spridde sig äfven till andra byar. Ch'en, som några år varit sysselsatt med att predika evangelium i en annan del af provinsen, kom slutligen tillbaka till det förra distriktet och var sedan ett troget vittne åt sin Mästare en lång tid, sedan flera af dem, som genom honom blifvit omvända, gått att »vara med Kristus, hvilket är mycket bättre».

Tacksägelse- och böneämnen

för den 14 mars 1901,

»Svenska Missionens i Kina» allmänna bönedag.

Lofsjungen Herren! ty han har gjort härliga ting. Detta vare kunnigt öfver hela jorden.

Tacksägelse för:

1) Den nåd, som Herren bevisat missionen, då han bevarat dess medlemmar under förföljelserna och återgifvit hälsan åt dem, som efter ankomsten till Shanghai insjuknat.

2) Herrens omsorg om våra syskons lekamliga och andliga behof under deras vistelse i Shanghai.

3) Det hem, Herren skänkt de hemkomna missionärerna.

4) Att, så vidt vi hafva oss bekant, ingen af de infödde kristna, tillhörande våra församlingar, blifvit dödad.

5) Att evangelisten Chang-Chi-heng och flere med honom visat sådana prof på kristlig kärlek, mod och ståndaktighet.

6) Missionsvännernas uthållighet i intresse och bön.

Bön:

1) Att Gud ville med sin Helige Ande uppfylla såväl kommittéens ledamöter som missionens öfriga hemmavarande och utevarande arbetare, att de skickliggöras för de uppdrag, Herren har i beredskap.

2) Att den Helige Ande ville särskildt undervisa hvarje missionens arbetare om hvad som fordras för att ej blifva ett hinder utan till välsignelse i arbetet.

3) För de infödde hungrande och förföljde kristna.

4) För de världsliga myndigheterna, att de må ledas af Herren uti sina besluts fattande; för vice konungar guvernörer och andra ämbetsmän, som beskyddat missionärerna; för fader- och moderlösa barn, änkor och i allmänhet dem, som mistat anhöriga under förföljelsen, utländingar såväl som kineser.

5) Om Kinas snara öppnande för förnyadt arbete.

6) Om ökadt missionsintresse i landet, att Guds barn mera måtte inse, huru fåfängt det är att arbeta med egen kraft utan i den Helige Ande.

Herren är när alla dem, som åkalla honom, alla dem som med allvar åkalla honom. Han gör hvad de begära, som frukta honom, och deras rop hör han och frälsar dem. Ps. 145: 18, 19.

Våra kära ombud och vänner i landet inbjudas hjärtligt att med oss frambära ofvanstående tacksägelse- och böneämnen inför Herren, och hoppas vi, att han med sin Ande skall mana många att deltaga i bönen och tacksägelsen. Svårigheterna i Kina få ju ej slappa oss i bönen och i nitet — då hafva vi ej rätt förstått Herrens mening med dem — utan böra de i stället egga oss till mera ifver och åkallan, ja, att efterkomma det ordet: *Ropa och spar icke!*

Innerligt skulle det glädja oss, om några vänner här och där kunde samlas till gemensam bön. Det behöfves ju ej så många för att hålla små bönemöten. *»Ty hvarest två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag midt ibland dem»*, säger Herren, men sådana möten äro dock så betydelsefulla för intressets tillväxt och vidmakthållande.

Kommittéen för Svenska Missionen i Kina.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Februari månad 1901.

N:o		Kr.	Ö.
142.	H. W., Stockholm	50:	—
143.	A. B., Källunge	5:	—
144.	Luth. mfg. i Kramfors gen. J. W. F.	10:	—
145.	Kumla Kristl. Ynglingaförening gen. H. L.	66:	25
146.	I. A. gen. L. H., Norrköping	25:	—
147.	E. gen. d:o	10:	—
148.	Syskonen S. gen. d:o	5:	—
149.	Å Kinakort » d:o	3:	—
150.	A. D., Jönköping	10:	—
153.	Onämnd	2:	50
154.	Redbergslids syförén. gen. B. J. S. N.	25:	—
155.	C. F. P., Skattungebyn	6:	98
156.	G. R.	5:	—
157.	Vånga mfg gen. E. R.	50:	—
158.	En sparbössa	3:	81
160.	Flere sparbössor gen. E. S., Jönköping	32:	78
161.	Af. A. S. gen. d:o	5:	—
162.	Kinesernas vänner i Jönköping gen. d:o	300:	—
164.	Till missionshemmet gen. d:o	5:	—
165.	Es. 44: 26	300:	—
166.	Finspongs mfg gen. N. P. E.	25:	—
167.	Kollekt i Västervik gen. S. P.	17:	85
168.	D:o i Högsby gen. A. M.	19:	29
169.	A. H., Kalmar	5:	—
170.	Kollekt i Karlskrona gen. E. S.	33:	—
171.	Sparbössemedel från Bergunda gen. G. W.	23:	91
172.	Kollektmedel gen. d:o	1:	83
173.	Från en skördefest gen. d:o	6:	—
174.	M. N:s sparbössa	7:	—
175.	Syföreningen i Vesta gen. C. N.	50:	—
176.	Vänner i Mossby, Kumla gen. A. P.	8:	—
177.	Kollekt i Brånsta gen. P. S.	3:	67
179.	K. F. U. K., Kristianstad	10:	—
182.	Från Tidaholm gen. P. A.: rest från 1895	22:	—
183.	Ett löfte gen. B.	25:	—
184.	H. B., Malmö	10:	—
187.	M. L., Vadstena	5:	—
191.	Torpa syförén. gen. L. J., Hofvetorp	35:	—
196.	P. T., Gamleby	25:	—
201.	Up. Hosp. »Se, jag kommer snart»	27:	—
202.	T. G., Karlskoga	5:	—
203.	Huskvarna mfg. gen. N. O.	34:	—
208.	S. O., Sala	5:	—
209.	»Till missionen»	10:	—
216.	Syföreningen i Ekenäs gen. P. A. B.	94:	15
217.	En vän gen. d:o	3:	—
218.	Ur missionsaskar: Kar. O—ns gen. d:o	2:	94
219.	» » Th:s gen. d:o	4:	06
220.	» » Annys gen. d:o	2:	40
221.	» » J. A. E—ms gen. d:o	5:	52
222.	Söndagsskolans gen. d:o	5:	39
223.	A. P—ns, H—bg gen. d:o	8:	64
224.	Rest från 1900 d:o	8:	90
230.	B. S., Gefle, sparbössemedel	10:	—
235.	Ruts sparbössa	12:	20
236.	E. W., Helsingborg	23:	—
245.	Sparbössemedel gen. H. I., Fridhem, Elgarås	12:	23
249.	A. H., Karlstad	20:	—
255.	Onämnd. »I Jesu namn»	5:	—
256.	A. D., Jönköping	10:	—
259.	Kollekt i Wexiö gen. A. B.	49:	08
260.	» i Ljungby gen. d:o	36:	—
261.	Ljungby mfg:s sparbössa gen. d:o	10:	17
262.	Onämnd gen. d:o	7:	—
271.	J. A., Rörstorp, Finspong	5:	—
275.	Kollektmedel gen. A. L., Öfverum	3:	06
277.	Hessleby mfg gen. K. W., Mariannelund	10:	—
281.	Lanna mfg gen. P. O., Berga	65:	—
282.	E. H.	12:	50
286.	Onämnd, Stockholms poststämpel	300:	—
294.	C. A., sparbössemedel	4:	96
296.	C. O. K., Linköping, till Kaos underhåll	50:	—
	Transport	2,214:	07
297.	Från C. O. K., Linköping, till en bibelkvinnas underhåll	50:	—
298.	Kollekt i Ljusnarsbergs kyrka gen. H. L.	6:	50
299.	Gen. G. G., Motala Verkstad	44:	—
305.	Boda mfg gen. A. D.	50:	—
307.	Gen. S. F., Styrsö, Tången	15:	—
310.	Barnarps jungfruförén. gen. G. M.	100:	—
320.	N. J. N., Hökmark gen. C. W. L., Löfånger	2:	—
321.	W., Gamla Upsala, kollektmedel	16:	82
329.	Gamleby mfg gen. P. T.	40:	—
336.	Mörlunda mfg gen. A. P. R.	40:	—
338.	Kollekt i Lekeryds kyrka gen. A. B., Jönköping	19:	24
339.	d:o i Forsserum gen. d:o	16:	62
340.	J. M., Jersnäs d:o	10:	—
341.	Lilla Gertrud: »Jag har intet mer» gen. d:o	—:	50
342.	H. i Svartorps prästg. gen. d:o	5:	—
344.	A. U., Stockholm	2:	—
345.	A., Svenstavik	10:	—
349.	L. S., Sollefteå, till Missionshemmet	25:	—
350.	d:o	25:	—
351.	Sparbössemedel fr. E. S. Sollefteå (1: 82; fylln. 3: 18)	5:	—
352.	A	1:	—
356.	Styrestads mfg gen. E. S.	100:	—
371.	G. J., Gillberga	10:	—
372.	Från Kina syförening i Malmö gen. J. S.	532:	05
373.	Gåfvor af olika gifvare gen. d:o	301:	11
374.	Från missionsvänner gen. H. R., Malmö	46:	84
375.	För »Kinamission»	5:	—
377.	A. S., Köpenhamn	25:	—
382.	A. S., Valne, Nälden	10:	—
386.	Kollekt i Hvetlanda gen. P. E. P. till Missionsh.	35:	20
391.	Familjen E—ms sparbössa gen. E. S.	30:	—
392.	J. i L—d gen. d:o	5:	—
393.	Söndagsskolbarnen i systrarna E—ms söndagsskola	33:	08
401.	Hillarps söndagsskola gen. A. P., Bjerrnum	8:	—
402.	Ytterligare sparbössem. från Vrångö gen. F. L.	10:	—
403.	Vedums mfg gen. F. G. D., Götened	40:	—
407.	Kollekt i Hvetlanda gen. G. A. S.	5:	—
408.	Kon-ri och Fu-nü från deras vänner i Göteborg, gen. H. P.	40:	50
	Summa kr.	3,834:	53

Till de hungrande.

N:o		Kr.	Ö.
151.	Kollekt i Åbo gen. S. L.	50:	—
152.	Onämnd	2:	50
159.	O. B., Skepsta, Björnlunda	15:	—
163.	Kinesernas vänner i Jönköping gen. E. S.	300:	—
178.	Gen. J. E. H., Höganäs	6:	—
180.	A. & G. A.	20:	—
181.	En syster från Kristianstad	15:	—
185.	V. E.	10:	—
186.	S. P.	10:	—
188.	J. E. S., Karlsborg	15:	—
189.	C. J., Stockholm	5:	—
190.	Gen. C., d:o	15:	—
192.	H. A—t	10:	—
193.	L. E.	5:	—
194.	K. E. B., Göteborg	5:	—
195.	C. R.	5:	25
197.	P. T., Gamleby	5:	—
198.	A. af Vdt	1:	50
199.	A. L.	5:	—
200.	E. J., Gefle	10:	—
204.	Huskvarna mfg gen. N. O.	162:	91
205.	»Enskildt»	3:	50
206.	A., Sala	5:	—
207.	S. O., Sala	5:	—
210.	»Till de hungrande»	5:	—
211.	S. E., Stockholm	10:	—
212.	K. V., d:o	10:	—
213.	Ch. S., d:o	10:	—
214.	Okänd	10:	—
215.	d:o	10:	—
225.	Onämnd gen. A. O., Kristinetorp, Höganäs	10:	—
226.	P. J., Allerum	1:	—
	Transport	752:	66

	Transport	752: 66
227.	S. T.	2: —
228.	A. T.	3: —
229.	H. L., Loftahammar	15: —
231.	E. P., Drefseryd, Brötjemark	10: —
232.	Onämnd, Göteborg	25: —
233.	Kollekt i Tumba gen. E. B.	10: 80
234.	E. C. gen. d:o	5: —
237.	A. F.	15: —
238.	Onämnd från Karlskrona	5: —
239.	Från Kristinehamn gen. J. N.	5: —
240.	F. M., Ställberg	15: —
241.	S. E.	5: —
242.	H. E.	2: —
243.	M. P. gen. H.	15: —
244.	H.	5: —
246.	Gen. C. N. P., Umeå	40: 50
247.	L. B.	20: —
248.	A. & M. Hkb	5: —
250.	Onämnd Fil. 2: 13	25: —
251.	Vänner i Huskvarna gen. M. B.	10: —
252.	S. N., Zinkgrufvan	5: —
253.	1 Petr. 2: 6 gen. E. S. P., Kumla	50: —
254.	P. N. P., Wexiö	50: —
257.	P. T., Gamleby	5: —
258.	E. D.	30: —
263.	Insamladt af A. B., Jönköping	101: 45
264.	O. L.	25: —
265.	M. A., Berga, Nyköping	3: —
266.	J. S., Nyfors, Kloten	10: —
267.	J. P. & M. F., Björka	8: —
268.	A. E., Svensbo, Krylbo	4: —
269.	C. S.	5: —
270.	Gen. K. R., Gufvarp, Perstorp	28: —
272.	J. Ö., Axmarby, Bergby	20 —
273.	Forssa mfg gen. V. B.	50: —
274.	Ett löfte åt Herren gen. d:o	20: —
276.	Kollektmedel gen. A. L., Öfverum	4: 44
278.	A. S., Alingsås	10: —
279.	Öster Korsberga poststämpel	20: —
280.	Gen. J. L., Sillingsfors	36: —
283.	E. H.	12: 50
284.	Från Kinavänner i Göteborg gen. A. R.	1 058: —
285.	Onämnd, Stockholm	200: —
287.	»En broder i Småland»	35: —
288.	Fru A., Tjulsta	2: 20
289.	P. Wis, Stockholm	5: —
290.	H. A—n, d:o	5: —
291.	J. G. J., Laxarviken	5: —
292.	E. H.	10: —
293.	C. A., Stockholm	1: —
295.	F. H.	1: —
300.	Gen. G. G., Motala Verkstad	35: —
301.	H. J., Ödeshög gen. M. E. B.	5: —
302.	S. W. » d:o » d:o	5: —
303.	W. F., Sotäng » d:o	15: —
304.	F. B., Ödeshög » d:o	5: —
306.	A. K.	22: —
308.	S. F., Renstad	30: —
309.	A. & A. H.	50: —
311.	Gen. F. N., Vesterås	50: —
312.	Missionsvänner i Skedvi gen. E. J.	101: 12
313.	Kollekt i Sjösbo, Rumskulla gen. d:o	42: —
314.	E. P. gen. d:o d:o	5: —
315.	Kollekt i Hult, Häsleby	9: 54
316.	E. J. gen. kollekt i Hult, Häsleby	17: 34
317.	G. T. N., Norunga	4: 53
318.	2:ne kvinnor i Mjellby gen. B. P.	15: —
319.	K. E., Bennebol, Knutby	15: —
322.	S. P.	35: —
323.	I. F. I.	5: —
324.	K. H., Skellefteå gen. H. D.	3: 50
325.	— — gen. d:o	3: 50
326.	J. S., Ödensbacken	5: —
327.	Österåkers östra friförsamling gen. P. L.	7: —
328.	M.	3: —
330.	H. G., Örebro	5: —
331.	Gen. E. S., Jönköping, enl. lista	291: 15
	Transport	3,605: 23

	Transport	3,605: 23
332.	t. G. ä.	10: —
333.	Gen. C. O. A., Flisby	75: —
334.	Gen. N. O., Huskvarna	15: —
335.	Ett löfte åt Herren af E. A.	10: —
337.	C. V., Finland	5: —
343.	Gen. A. B., Jönköping	72: 10
346.	Degerbäckens missionsgrupp gen. K. F. S.	30: —
347.	A. A., Stockholm	10: —
348.	E. D., Stocksbro, St. Skedvi	10: —
353.	S. J.	5: —
354.	Sytöreningen för Kinamissionen i K. F. U. K. i Göteborg	75: —
355.	I. I. V., Höja, Engelholm	2: —
357.	F. Ljungby, gen. A. B.	24: 50
358.	Insamladt af d:o	31: 50
359.	F. K. G. gen. S. J.	50: —
360.	G. J. gen. d:o	50: —
361.	A. A. gen. d:o	25: —
362.	N. gen. d:o	10: —
363.	N. gen. d:o	10: —
364.	C. P., Strömstad gen. J. W. W.	38: 11
365.	A. E., Stockholm gen. d:o	20: —
366.	E. V. gen. d:o	5: —
367.	K. F. U. K., Helsingborg, gen. E. O.	150: —
368.	Från vänner i Jonsered gen. K. S.	265: —
369.	Från en skördefest i Marbäcks baptistförs. O. v. M.	110: —
370.	G. A. Wallen, Lagmansered	18: —
376.	A. P., Stockholm	5: —
378.	Gen. A. A., Lindesberg	100: —
379.	H. R., Höör	156: 75
380.	Från vänner i Herren gen. H.	120: —
381.	B. A. gen. d:o	1: 25
383.	N., Ahlstad	15: —
384.	Gen. G. P. R., Stockholm	55: —
385.	Ödeshögs mfg gen. E. J.	35: —
387.	Senapskornet i Öfverum gen. O. A.	13: 50
388.	Kollekt i Stennäs gen. d:o	5: 50
389.	Från mfg i Korinth gen. E. N.	40: —
390.	Gen. E. S., Jönköping, enl. lista	203: 20
394.	E. & J. R., Stockholm	20: —
395.	Gen. K. M. A., d:o	70: —
396.	G. A. L., Lugnås	29: —
397.	Kollekt från Herrljunga friförsaml.	54: —
398.	Gen. A. R., Göteborg	10: —
399.	Kollekt gen P. A., Berga, Hardemo	35: —
400.	A. P. I., Vellinge, Bergsbrunna	5: 25
404.	Fr. Vedums mfg gen. F. G. D., Götened	61: 30
405.	Ringbackens mfg gen. G. A. A.	7: —
406.	Gen. K. A., Åker	45: 13
408.	Gen. R. B.	15: —
409.	E. E., Norrharja, Hörle	2: 00
411.	I. H. gm H. P., Göteborg	3: —
	Summa kr.	5,828: 32

Ett varmt tack till alla gifvare!

Ofvanstående medel till de hungrande, jämte hvad som under januari månad inflöt för samma ändamål, afsändes till Kina den 1 mars.

Låten därför beviset på eder kärlek och på vår berömmelse öfver eder inför dem varda uppenbart i församlingens åsyn.

Du vet icke Guds vilja. Stå då stilla och ropa till honom: Min Fader, här mötas så många vägar, och jag vet inte, hvilken jag skall gå. O, lär mig du! Du får på Gud själf lägga ansvaret för att han skall förklara för dig sin vilja. Han skall sänka sig ned till den ståndpunkt, du i din svaghet och oförstånd befinner dig, och gifva sin vilja tillkänna för dig.